

Samråd i Folketingets Udlænding udvalg 25-4-2006; Om vilkårene i flygtningecentrene**Samrådsspørgsmål 25.4.06**

Vil ministeren kommentere oplysningerne i artiklen "Asylansøgere bliver syge af ventetiden" fra metroXpress den 30. marts 2006, jf. alm. del - bilag 130, hvoraf det bl.a. fremgår, at overlæge Ebbe Munck-Andersen fra Dansk Røde Kors' asylafdeling mener, at de lange ventetider i asylcentre gør asylansøgere alvorligt syge, og at de danske myndigheders stressfremkaldende foranstaltninger med meldepligt til politiet og fratagelse af lommepege lægger et betydeligt pres på dem?

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Elsebeth Gerner Nielsen (RV)

Debatten:**Elsebeth Gerner Nielsen**

Vi har ønsket det her samråd for at få regeringens vurdering af den situation, der er på asylcentre set i lyset af, at der dels er nogle politikere, der har været på besøg på asylcentre, og dermed med egne øjne set, hvor galt det står til der. Endelig så er der kommet en udtalelse fra Ebbe Munck Andersen, der arbejder som læge på Dansk Røde Kors, og som simpelthen har sagt, at de forhold vi byder flygtningebørnene, betyder at de bliver syge.

Da vi jo som land har et ansvar for at være med til at sikre, at alle børn bliver behandlet ordentligt og vi har bl.a. ratificeret børnekonventionen, som gør at vi har en særlig forpligtigelse i forhold til børn, så er jeg selvfølgelig interesseret i at høre, hvad regeringen agter at gøre ved det problem, som bl.a. Ebbe Munck Andersen har rejst.

Minister Rikke Hvilshøj, Venstre

Til det formulerede samrådsspørgsmål der kan jeg svare følgende:

Asylansøgere der venter på en afgørelse, de tilbydes forskellige former for undervisning og aktivering. Børn de tilbydes skolegang der står mål med dem der tilbydes i folkeskolen samt forskellige former for fritidsaktiviteter. Alle asylansøgere tilbydes sundhedsbehandling, her under psykolog og psykiater, når der er behov for det. En undersøgelse foretaget af Rambøll Management fra marts 2005 viser da også, at trivslen blandt de asylansøgere, der venter på en afgørelse, er blevet bedre, siden regeringen trådte til. Det skyldes en reform af undervisnings- og aktiveringsindsatsen over for voksne asylansøgere, som regeringen gennemførte i 2003.

I undersøgelsen anbefales det dog også, at der gøres mere for afviste asylansøgere, som ikke var omfattet af de tilbud, der blev givet på centrene. Formålet er at øge de afviste asylansøgerees repatrieringsevne og trivsel på centrene.

Jeg er meget opmærksom på, at opholdstiden for afviste asylansøgere, den er stigende, men det skyldes ikke den tid asylansøgerne venter på en afgørelse, og samrådsspørgsmålet er derfor efter min opfattelse forkert formuleret, der er ikke tale om lang ventetid, men om lang opholdstid.

Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i Udlændingestyrelsen den er godt 100 dage, og i flygtningenævnet er den ca. 4 mdr. Når vi ser at så stor en andel af de indkvarterede har opholdt sig i flere år på asylcentre, skyldes det altså ikke at de venter på en afgørelse. En stor del andel af de indkvarterede asylansøgere har efter endeligt afslag på asyl valgt ikke at respektere det endelige afslag ved at udrejse. Regeringen har gjort

en stor indsats for at nedbringe sagsbehandlingstiderne og vi vil fastholde den nuværende hurtige sagsbehandling. Forskellige forhold kan så medføre, at det ikke er muligt at udsende dem tvangsmæssigt. Særligt med hensyn til Irak og Kosovo er det generelt vanskeligt at få aftaler i stand om tvangsmæssig udsendelse

Her ud over kan der konkret f.eks. være tale om, at de afviste asylansøgere nægter at underskrive rejsedokumenter, og at hjemlandets myndigheder derfor ikke vil tage imod dem. Andelen af asylansøgere, der har fået afslag på asyl og skal udrejse er steget markant gennem de senere år.

Og en større del af de indkvarterede på asylcentre er afviste asylansøgere. Og måske skal man her lige understrege, at vi her taler om andelen af dem, der er på centrene, for antallet af afviste asylansøgere er i de seneste år faldet. Indkvarteringssituation har derfor skiftet karakter de sidste par år. Hvor asylansøgere før især ventede på at få deres sag afgjort, venter hovedparten af de indkvarterede nu på at blive sendt hjem. Denne udvikling stiller naturligvis udlændingemyndighederne og Dansk Røde Kors over for nogle udfordringer, der ikke bare handler om indkvarteringsproblemerne, men i lige så høj grad handler om at motivere afviste asylansøgere og forberede dem til at vende frivilligt tilbage. Det er en stor udfordring, ikke mindst fordi så mange har valgt at tilbringe al for lang tid på asylcentre. Det har ulykkeligvis også medført en tendens til øget sygelighed blandt de indkvarterede.

Med en ændring af udlændingeloven, der er gennemført i denne samling, der er der givet mulighed for at tilbyde undervisning og aktivering også til afviste asylansøgere, såfremt de medvirker til udrejsen. Undervisning og aktivering må generelt antages at virke befordrende på asylansøgenes helbred og livskvalitet, og må forventes at give de afviste asylansøgere større mod på at vende tilbage til hjemlandet og starte en ny tilværelse der. Navnlig med hensyn til syge og svage personer er det vigtigt, at der tages behørigt hensyn til deres tilstand, og at de igennem en egnet motivation opmuntres til at indstille sig på en fremtid i hjemlandet. Der skal derfor ved tilrettelæggelsen af aktiverings og undervisningstilbudene i udsendelsesfasen tages hensyn til asylansøgenes alder, køn, uddannelsesniveau og helbred. Undervisningen og aktivering af afviste asylansøgere skal i alle tilfælde tilrettelægges på en sådan måde, at opholdstiden i Danmark ikke forlænges. Som det fremgår af lovforslaget, vil jeg i forbindelse med disse initiativer overveje tillige at justere tilbudene til børn, således at der tages særlige hensyn til børns behov. Jeg vil i den forbindelse overveje at tilbyde modersmålsundervisning, så børnene bliver bedre rustet til en eventuel tilværelse i hjemlandet. Jeg vil endvidere overveje, at give flere tilbud om fritidsaktiviteter og specialundervisning.

Den nærmere udmøntning af disse initiativer vil bl.a. forudsætte drøftelser med Dansk Røde Kors og de øvrige indkvarteringsoperatører. Jeg er allerede i god dialog med Dansk Røde Kors om hvilke initiativer, der bør iværksættes. Det kan i den forbindelse komme på tale at iværksætte andre initiativer. Jeg vil naturligvis også inddrage Hanstholm og Brovst kommuner i de videre drøftelser. Hanstholm og Brovst kommuner er kommuner, der også driver asylcentre. Jeg forestiller mig at vi i løbet af næste måned udarbejder et fælles beslutningsgrundlag for hvilke initiativer, der bør sættes i gang.

Jørn Arbo-Bæhr, Enhedslisten.

For det første tak til ministeren for besvarelsen. Lige sådan nogle følgebemærkninger fordi Ministeren sagde jo, at sundhedsforholdene eller tilstandene hos de mennesker, som bor i asylcentre, angiveligt skulle være blevet bedre. Jeg kan ikke få det til at stemme overens med, hvad vi indtil videre har fået at vide, dels med hensyn til antallet af selvmordsforsøg blandt asylansøgere, som er steget iflg. det svar ministeren har givet til mig tidligere, meget drastisk endda. Fra 2000 – 2004, og dels de sundhedsudgifter man har haft til asylansøgere i den samme periode, det er dog kun fra 2001 – 2004. Altså de svar som sagde, at de her udgifter er steget drastisk tyder vel ikke på, at man har en forbedret tilstand.

Så synes jeg i øvrigt som et andet spørgsmål, det vil jeg gerne have ministerens kommentar til: Om Ministeren overhovedet ikke kan se nogle som helst problemer i de indkvarteringsforhold, som bliver budt primært til afviste asylansøgere, hvor vi jo har både set og hørt at folk bor under vilkår, hvor de har stort set ingen kvadratmetre, ned til 12 kvadratmeter, 2 voksne at bo på, om det slet ikke er noget ministeren kunne tænke sig, eller forestille sig, at man kunne gøre noget ved. Specielt i forbindelse med, at vi har en situation, hvor der bliver færre og færre, som bor som henholdsvis asylansøgere, og som afviste asylansøgere i flygtningecentrene. Om det ikke er noget man kunne tænke sig at gøre noget ved? Og om man ikke kunne tænke sig at gøre noget for, at de mennesker kunne få en selvstændig tilværelse med en selvstændig økonomi.

Elsebeth Gerner Nielsen, Radikale Venstre

Lige nu er der en demonstration her på slotspladsen, det er romaerne der demonstrerer, 30 roma-familier, som har fået inddraget deres opholdstilladelse, men som på den anden side ikke kan hjemsendes. Romaerne og så serberne er to grupper, som rigspolitiet mener, at vi stadig ikke kan udsende. En af de familier fortalte at de har boet på asylcentre i 7 år. De bor 7 mennesker i et værelse i Sandholmlejren. Børnene fortæller at deres mor vågner hver nat og skriger, fordi hun drømmer, at albanerne kommer. Den største af drengene, han fortalte at han legede så meget med de andre børn og talte så meget dansk, så han efterhånden ikke rigtig beherskede sit eget modersmål længere. På alle måder nogle forhold vi aldrig ville byde danske børn.

Hvad er ministerens vurdering af f.eks romaernes forhold. Hvor lang tid mener ministeren, at vi kan acceptere, at romaerne bliver siddende i Sandholmlejren. De kan ikke tvangshjemsendes, og samtidig får de ikke indtil videre i hvert fald en opholdstilladelse: Hvor lang tid kan vi holde til at have alle de børn gående i asylcentre uden nogen muligheder for at tænke i fremtid.

Morten Østergård, Radikale Venstre.

Jeg synes det er positivt, at der nu er taget initiativ til, at der skal ske noget. Det harmonerer jo lidt specielt med, at ministeren hidtil har hævdet, at forholdene er tilfredsstillende. Men det er da godt at der sker noget, kan man sige, og at det pres der har været her har ført til, at der sker noget.

Jeg vil gerne stille to spørgsmål, og det første det handler om, om ministeren planlægger nogle tillidsfremmende foranstaltninger til at der rent faktisk fra Udlændingestyrelsen og integrationsministeriets side er indsigt nok i hvad der foregår i asylcentre? Og her tænker jeg selvfølgelig på, at ministeren i sidste uge var af den opfattelse, at der var 5 børn, der havde været mere end 4 år i et asylcenter, og det viste sig at det rigtige tal var 220. Og det gør jo at det er en lille smule svært, at tage ministerens svar i dag til troende, for kan vi nu være sikre på, at der ikke kommer et andet svar i morgen? Og derfor vil jeg gerne spørge, om der er planlagt nogen form for ekstern gennemgang, ekspertgennemgang, eller nogle andre foranstaltninger. Jeg ved, at ministeren plejer i den slags sager her, at have en handlingsplan klar til, hvordan der skal rettes op, når der kommer kritik af bl.a. Udlændingestyrelsen. Er der nogen form for tillidsfremmende foranstaltninger planlagt. sådan at vi igen kan få tillid til, at ministeren, ministeriet og styrelsen har begreb om, hvad der foregår ude på asylcentre?

Og det andet spørgsmål, det er så baggrunden for det her Samråd, det er denne her diskussion om, hvad ventetiden gør ved folk. Så vil jeg bare spørge helt specifikt: Er ministeren bekendt med de undersøgelser fra Holland, der viser at man bliver syg af ventetiden? Og som måske kan forklare, hvorfor udgifterne, de gennemsnitlige udgifter til ophold i asylcentre er, som jeg forstod det, 5-doblet siden 2001, og at det muligvis kan være en del af forklaringen, at det jo er rigtigt, at opholdstiden, den er blevet forlænget. Så jeg vil gerne spørge om, ministeren, ministeriet og udlændingestyrelsen for den sags skyld er bekendt med de undersøgelser, der viser, at denne her vente- eller opholdstid den er sygdomsfremkaldende?

Mette Gjerskov, Socialdemokratiet og tidligere vicepræsident i Røde Kors.

Tak til ministeren for svaret. Det jeg har studset mest ved i debatten, der har været den sidste uges tid, det er en overskrift, hvor der står, at ministeren skulle have udtalt, at det skal være barskt at være afvist asylansøger. Det vil jeg gerne bede ministeren om at kommentere, om hun virkelig mener, at det skal være sådan, og om hun virkelig mener, at det skal være sådan for børnene. Fordi en ting er, at det her det er Motivationsfremmende foranstaltninger med henblik på repatriering vi taler om, så er det jo stadig væk et spørgsmål om, at der er nogen der bliver ofre i det dilemma, vi står i. Og det er i høj grad børnene.

Grunden til at jeg går ind og spørger til det her med, om det skal være barskt, det er, at jeg synes ikke, at det lyder særligt ambitiøst, når ministeren siger at der skal være tale om, at hun vil kikke på at justere tilbud til børn. Det lyder for mig som at putte et plaster på et åbent benbrud. Vi taler om nogle mennesker, som bliver psykisk nedbrudte af at være her i årevis og sidde i uvished på de her asylcentre, og så at give dem en smule mere modersmålsundervisning eller et eller andet, jeg har svært ved at se, at det kan være mere end et plaster på et åbent benbrud. Så derfor vil jeg gerne spørge ministeren helt konkret, hvad er det for nogle ting, at hun gerne vil justere i forhold til de her børn?

Og så er det i øvrigt ud fra de meldinger, der er kommet fra øvrige partier i Folketinget. Dansk Folkeparti, der har sagt, at der ikke skal ske nogen forbedringer, om ministeren har forudset en plan til, hvordan hun så vil håndtere det?

Jeg tror lige, at der skal opsummeres, fordi der var faktisk 3 spørgsmål i det: Først at kommentere, om det virkelig er rigtigt, at det skal være barskt for de her børn at være i Danmark, fordi at så får man dem nemmere ud? Om de her tilbud, om det konkret er nogle tilbud, som virkelig kan gøre en forskel? Og for det tredje, hvordan ministeren vil få det igennem politisk?

Minister Rikke Hvilshøj, Venstre

Først til Jørgen Arbo-Bæhr. Jeg tror lige, at der er grund til lige at gentage, hvad det var jeg sagde omkring sundhedstilstanden, fordi jeg sagde ikke, at sundhedstilstanden var blevet bedre for de afviste. Jeg sagde, at den var blevet bedre for, ikke sundhedsmæssigt, men forholdene og tilstandene for ansøgerne. Altså dem der stadig væk afventer en afklaring, om de kan få asyl i Danmark, der viser Rambøll undersøgelsen, at det faktisk er blevet bedre, og hvor jeg siger, at det mener jeg bl.a. skyldes, at vi har forbedret undervisnings- og aktivitetstilbudene til asylansøgerne.

Det jeg så har gjort, det er, at det har jeg udvidet med det lovforslag, som alle partier på nær Enhedslisten stemte for, nemlig at udvide de aktiviteter til også at gælde de afviste asylansøgere, som vel og mærke også vil samarbejde om deres hjemsendelse, fordi jeg sagde også i min indledende tale, at sundhedstilstanden var blevet dårligere. Vi bruger flere penge desværre på de afviste asylansøgere. Det vedkender jeg fuldt og helt. Sådan er det desværre. Jeg har bare skelnet mellem asylansøgere og gruppen af afviste, fordi det er forskelligt billede. Så derfor tror jeg ikke, at der er nogle uoverensstemmelser. Jeg har ikke sagt noget som ikke svarer til de svar jeg tidligere skriftligt har givet, Jørgen Arbo-Bæhr.

I forhold til vilkårene, vi har jo selv hørt, at Jørgen Chemnitz fra Røde Kors jo sige, at vilkårene faktisk er blevet forbedret betragteligt gennem årene. Men vores asylcentre, de er ikke beregnet på, at man skal bo der i rigtigt mange år. Derfor har vi også et ansvar for, at sagsbehandlingstiden den er så kort som overhovedet muligt. Men der er nogen, der vælger ikke at respektere de afgørelser og så at blive boende i asylcentret. Og svaret er ikke, mener jeg, at vi så skaber en situation for at fastholde folk i den her situation. Jeg har to prioriteter, som står over det. En kort sagsbehandlingstid, så folk hurtigt kan få afklaret deres fremtid, og så en indsats som handler om at få de afviste asylansøgere hjem, så de kan starte en tilværelse der hjemme, og det hjælper vi meget gerne med. Vi har en række økonomisk hjælp og andre former for programmer til at

hjælpe afviste asylansøgere til at starte deres tilværelse, og det er altså de prioriteter, som jeg har i det spørgsmål.

Og Elsebeth Gerner Nielsen spørger så til romaerne. De har fået individuelt deres sag vurderet af flygtningenævnet som også har forholdt sig konkret til situationen i Kosovo, også for den enkelte roma. Der er ikke nogle romaer, og Elsebeth Gerner Nielsen bruger konsekvent udtrykket, at de har fået inddraget deres opholdstilladelse. Altså det her handler om romaer, som har fået afslag på asyl, de har sådan set ikke haft nogen opholdstilladelse på noget tidspunkt. Vi har været inde over denne her tidligere omkring det her med inddragelse, det samme med irakere, der er ikke nogen der har fået inddraget deres opholdstilladelse. De har fra begyndelsen fået afslag på det asyl, som de har søgt om.

Det er faktisk sådan at i starten af maj, den 4./5. maj bliver der afholdt et internationalt møde i Wien, arrangeret af Swiss Ferro office for migration som har på dagsorden om hjemsendelse af afviste asylansøgere i Europa til Kosovo, fordi det her er ikke et problem vi bare har i Danmark, det er i høj grad noget som mange europæiske lande sidder med, at der er ikke grundlag for at give kosovarer, heller ikke romaer asyl, men vi sidder alle sammen fælles med det problem at de ikke rejser hjem, og at vi har dem siddende som afviste asylansøgere. Så der vil man drøfte eventuelt fælles strategier og tiltag for at få håndteret den her sag og gå i dialog, yderligere dialog med UNMIK

Fra dansk side, fra regeringens side har der været tæt dialog og løbende dialog med UNMIK omkring hjemsendelser og vi har også nu fået etableret en procedure om udveksling af papirer og oplysninger, som jeg håber, vil vise sig at det nu kan lykkes, at de som har fået afslag på asyl i Danmark, at de kan komme hjem til deres hjemland, desværre med tvang, når de ikke vil rejse selv. Men der er ikke nogen, der ikke frivilligt kan rejse hjem til deres hjemland.

Morten Østergård siger først, det er godt at der sker noget, men at det harmonerer ikke med de udmeldinger, som jeg er kommet med tidligere. Det passer jo ikke. Det jeg har sat i gang med det lovforslag, som nu er blevet vedtaget omkring at udvide aktiviteter, aktiveringstilbud og undervisningstilbud, det er jo et led i de meldinger jeg er kommet med om, at jeg også meget gerne vil se hvad vi kan gøre for at sikre, at afviste asylansøgere kan få et bedre udgangspunkt til at erkende og også handle på, at deres fremtid er i deres hjemland og ikke i Danmark, og hvor jeg også er kommet med meldinger om, at i slipstrømmen på det, så vil jeg se på forholdene for børnene. Så det er sådan set en naturlig forlængelse af det, og i det lys skal det lovforslag, som er blevet vedtaget, ses.

Og så i forhold til tallene, som jeg skal være den første til at beklage, at jeg er kommet med nogle forkerte tal. Jeg må indrømme, at når jeg beder om at få, hvad er så de faktuelle tal på et område, så har jeg tillid, og det kan jeg heldigvis også i reglen have tillid til de tal, som jeg får i det her tilfælde fra Udlændingestyrelsen. Her er der sket en fejl i udtrækningsagerne, så snart jeg opdagede det, så reagerede jeg prompte. Udvalget blev orienteret med det samme, og jeg var straks ude og skal selvfølgelig beklage det her. Jeg tror ikke, at der er nogen der er mere irriteret over det, end jeg er. Jeg har det sådan, at vi kan have mange politiske forskelle og holdninger på det her område, men fakta skal selvfølgelig være i orden. Derfor har vi også sat en kvalitetskontrol i gang, nogle procedurer i gang, for at sikre validiteten af tal, specielt når det er nye tal, som der ikke er blevet hevet frem før. Vi skal tænke på, at de tal der bliver hevet ud af de databaser der er, at databaserne ikke først og fremmest er etableret for statistik formål, men til selve sagsbehandlingen. Det skal man selvfølgelig være opmærksom på, og det er der, hvor der i fremtiden skal ske en ekstra kvalitetskontrol af tallene, når man søger at trække nye tal ud, som man ikke har trukket ud før. Men jeg tror ikke, at man kan være i tvivl om den beklagelse, jeg allerede så snart jeg blev orienteret om, at det var nogle forkerte tal, som jeg havde fået, at jeg fik rettet op på det.

Og så i forhold til hollandsk undersøgelse: Jeg er ikke bekendt med en hollandsk undersøgelse, men jeg benægter sådan set heller ikke, at det er ikke fremmede for helbredet at sidde på et asylcenter i mange år, og

derfor er det også noget som jeg ikke kan anbefale. Derfor har vi også igen et ansvar for, at sagsbehandlingstiden den er så kort som overhovedet muligt, og at det ikke er det, der er årsag til at folk de sidder i alt for lang tid i asylcentre. Men igen, jeg har sagt det rigtigt mange gange i de seneste par uger, men jeg er nødt til at gentage det, at når man har fået afslag på asyl, så er man altså sådan set selv pligtig til at respektere den afgørelse og rejse hjem. Der er ikke nogen, der ikke frivilligt kan rejse hjem til deres hjemland, det er en meget mere omstændig og besværlig procedure, når de danske myndigheder skal sørge for en tvangshjemsendelse. Vi har faktisk allerede lovgivning i dag, fordi det er der så også nogen der direkte eller indirekte har efterlyst, men der er jo i dag i lovgivningen sikring for, at hvis vi så konstaterer efterfølgende, at folk er det, vi kalder udsendeshindrede og ikke kan rejse hjem, selvfølgelig kræver vi at folk også har samarbejdet omkring det, så er der mulighed for at få en midlertidig opholdstilladelse. Det rummer lovgivningen allerede i dag.

Til Mette Gjerskov: Jeg har ikke udtalt på noget tidspunkt, at det **skal** være barskt. Det er ikke et citat fra mig. Jeg har brugt ordet barsk, så vidt jeg husker, da jeg i spørgetimen sidste tirsdag svarede på spørgsmål og hvor jeg sagde, at jeg erkender, og der brugte jeg ordet "barskt" at være asylansøger og bo i et asylcenter. Det er ikke under nogle omstændigheder, tror jeg, nogen lykkelig ting at være sat i en situation og være asylansøger, og være afvist asylansøger. I den sammenhæng, der brugte jeg "barskt", men jeg har ikke på noget tidspunkt brugt udtrykket, at det skal være barskt. Det er noget som en journalist, hvis det er taget fra et citat, efterfølgende har lagt mig i munden.

Så siger Mette Gjerskov, - jeg er helt med på , at det ikke var et af spørgsmålene, men det har jeg lyst til at kommentere på alligevel, bruger det her udtryk, at folk der sidder i uvished. – og igen, de sidder i hvert fald ikke i uvished i forhold til at få en afklaring på deres asylsag. Det er ikke den, der tager lang tid. Så jeg synes, at det er ikke rigtigt at bruge udtrykket, at de sidder i uvished, i hvert fald ikke i forhold til myndighederne og at få afklaret deres sag, der er den sådan set afklaret.

Hvad skal der ske konkret med børnene? Der har jeg sagt, at vi kan jo politisk have mange gode ideer, men jeg synes jo sådan set, at det er fornuftigt at gå i dialog med dem som har ansvaret til dagligt, og driver vores asylcenter, og snakke med dem. Jamen, hvad er det så helt konkret, de mener at der kunne være behov for inden for de her rammer, inden jeg melder konkret ud, om det skal være det ene eller det andet. Så derfor, så har jeg sagt, at jeg vil lægge op til det her forløb, hvor jeg nu tager en dialog med operatørerne på området. Det synes jeg sådan set er det mest fair, i stedet for at de skal opleve, at fordi vi politikere nu har været ude og besøge centrene, så gør vi os lige hurtigt nogle ideer om hvad det er, der lige er behov for. Så det vil jeg altså fastholde, at den drøftelse den vil jeg tage, før jeg vil være skråsikker og gøre mig alle mulige kloge meninger om det i detaljer.

Og endelig med sikring politisk, så har jeg, også når det gælder Dansk Folkeparti, så har jeg nogle gode dialoger med dem, og jeg er ikke i tvivl om, at jeg også kan få en god snak med Dansk Folkeparti, hvad det her angår.

Steen Gade, SF.

Tak til ministeren for svaret. Jeg vil da godt begynde med at sige, at jeg synes at det som ministeren kaldte justeringer, det håber jeg da kan blive til noget fornuftigt fritidsundervisning, som jeg tror alle, der var med klart kunne se, at der var et behov for. Det blev også klart, at det er noget man har sparet, fordi der har været besparelser på området, derfor har man været nødt til at spare dem ned, så det synes jeg også for tydeligheden skal frem. Det er jo ikke sådan set noget at man behøver at holde en lang konsultationsproces med, det er jo sådan set noget for det første, vi fik at vide, og det gætter jeg så på at ministeriet så har vidst det længe før, for det håber jeg da virkelig, at ministeriet har vidst det længe før, at jeg fik det at vide, fordi jeg var der ude, at det er noget man har sparet væk på det seneste. Så det er jo godt, at der kommer det fornuftige ud af det.

Så vil jeg stille et spørgsmål til ministeren omkring det med ventetid, som ministeren siger skal hedde opholdstid, for det er jeg ligeglad med, hvad hedder, det er jo det samme. Ministeren siger, og det er jo godt at vi er enige om det, at det bliver folk syge af, det bliver voksne syge af, det bliver børn syge af. Det vil altså sige, at vores udgangspunkt er, at når ventetiden når over en eller anden grænse, og det er overskredet i betydelig grad, så ved vi der sidder her alle sammen ligegyldigt, hvad vi måtte mene om, der skal ske, at det gør folk syge, fysisk og psykisk. Så siger ministeren, at det er derfor, at hun så vil gøre noget ved sagsbehandlingstiderne. Det tror jeg ikke, at der er nogen her, der er imod. Jeg tror oven i købet at alle er enige i, at sagsbehandlingstiderne skal gøres så korte som muligt. Men tilbage står så, at vi står med det fælles problem, at folk har lange opholdstider, at vi for en række grupper, de er nævnt her, irakere, folk fra Kosovo, romaer specielt, kan se på, at der er en enorm lang tid, de har været her, de er blevet ganske ramt af det, og så har ministeren tilsyneladende ikke andre svar. Det er sådan set, det synes jeg er det kritiske i forhold til det, ministeren har sagt her i dag.

Derfor vil jeg spørge ministeren: Har regeringen lukket denne her diskussion med disse justeringer på fritidsundervisningen, specialundervisning og modersmålsundervisning? Er sagen lukket? Vil regeringen ikke snakke mere om forbedringer, eller vil regeringen snakke mere om forbedringer? Det mener jeg, ministeren må give et klart svar på i dag. Jeg ved godt at vi får en debat senere, men er den lukket fru minister eller kan vi fortsætte en diskussion, som jeg i hvert fald synes handler om indkvarteringsforhold, som handler om opholdstid i lejrene, som også handler om noget, som vi måske ikke har fået snakket så meget om, er det, kan vi have et fængsel midt i en principper åben lejr? Det er et elendigt signal, at vi har et fængsel liggende der ude på Sandholm. Og spørgsmålet er også om muligheden for at arbejde og blive indkvarteret på helt andre vilkår. Er alle disse relevante emner lukket fra regeringens side?

Og så mit sidste lille spørgsmål det er, til det som ministeren har svaret på, og som jeg også forstår eller prøvet at svare på, hvordan der kan komme så galt et tal ud af systemet. Og det er selvfølgelig også pinligt for ministeren og for systemet, det er jeg med på, men jeg tror, at jeg den eftermiddag talte med 4 børn, der havde været der over det antal år, vi snakker om. Derfor tænkte jeg jo da, og så var Elsebeth Gerner hurtig, jeg stod og tænkte på, kan jeg have talt med de 4 af de 5, og derfor er der altså en eller anden kritisk sans, jeg siger det bare helt åbent, fordi vi er nødt til hinanden, der er en eller anden kritisk sans, der har svigtet hele vejen igennem systemet helt op til ministeren, da hun går i TV og siger det. Det kan vi ikke komme uden om. Jeg vil bare gerne have det sagt. Tak.

Troels Ravn, Socialdemokratiet.

Jeg vil også sige tak for ministerens redegørelse, og så vil jeg beklage, at jeg formentligt bliver nødt til at forlade mødet, inden jeg hører svaret, men jeg skal nok finde svaret andet steds. Men har jeg ret, når jeg hører at ministeren i sin redegørelse mener, at asylansøgerne har truffet et rationelt aktivt valg ved som afviste asylansøgere at blive i Danmark? At der hovedsageligt er tale om afviste asylansøgere, der kan og bør rejse hjem til henholdsvis Irak og Kosovo, og som derfor opholder sig ulovligt i Danmark, og ikke kan forvente den store luksus på asylcentre? Jeg hører ministeren igen og igen hævde, at der ikke er nogen, som er forhindret i at rejse frivilligt hjem. Men er ministeren ikke enig i, at det er en anelse uforståeligt, at Udenrigsministeriet på den ene side fraråder enhver indrejse til Irak, og integrationsministeren på den anden side fastholder, at afviste asylansøgere fra Irak bare kan vende hjem? Er ministeren indstillet på at tvangshjemsende, eller at alle afviste asylansøgere, for det må jo blive konsekvensen af, at ministeren mener, at alle afviste asylansøgere bare kan tage hjem. Eller er der en gråzone, som ministeren anerkender, at på den ene side afvises de her flygtninge som asylansøgere, men på den anden side tager regeringen ikke ansvar for at sætte dem på et fly til hjemsendelse.

Søren Krarup, Dansk Folkeparti.

Jeg vil også begynde med at takke ministeren for redegørelsen. Så vil jeg sige, at vi ved jo alle sammen, hvad det her drejer sig om. Jeg har i offentligheden brugt udtrykket følelssporno, det vil jeg selvfølgelig ikke bruge her, og jeg vil heller ikke bruge det om Elsebeth Gerner Nielsen, selv om forholdene jo er, at de kaotiske forhold, der hersker på området skyldes hendes parti, som i 20 år har ført en politik, som lagde op til det vi oplever. Men jeg vil altså også konstatere, at Elsebeth Gerner var ikke selv med på den tur, der har hensat hende i så store følelsesmæssige svingninger. Hun oplevede ikke selv de tilstande som vi andre oplevede, og jeg vil så godt i den forbindelse selv sige, at jeg var der ude nogle dage senere helt uden for det officielle program, hvor jeg mødte en lille pige, der sagde, i sandholmlejren, her er så dejligt om sommeren, og hun blev øjeblikkelig standset af sine kammerater, der sagde, nej sådan må du ikke sige, her er ikke spor rart nogen sinde.

Men det siger altså noget om en virkelighed, måske som flertallet der ude også mere eller mindre bevidst pisker frem, og når vi andre jo ved, at det hele det kommer af, at de der har fået en afgørelse, har fået en afvisning, har fået klar besked, de nægter at rejse hjem, og opholder sig der ude i årevis på trods af, at det aldrig har været meningen at sandholmlejren skulle være et hotel, hvor man opholder sig i årevis. Så kan det jo forekomme temmelig urimeligt, at det skal piskes op til en sådan sag, som det nu er blevet. Derfor synes jeg, at det er afgørende, det afgørende det er, at man sørger for at de der er blevet afvist, at de kommer hjem. Det kunne måske også de nu så forargede måske også hjælpe lidt til med, ved at lade dem forstå at det er deres pligt at rejse hjem.

Men jeg vil spørge ministeren, og måske har ministeren allerede været inde på det i sine tidligere svar, men jeg vil godt have det gentaget: Er der ikke mulighed for at man kan fremskynde den hjemsendelse, som jo er den eneste reelle løsning på det problem, som naturligvis er reelt fordi, det har aldrig været meningen at de skulle bo her så længe. Kort sagt kan vi så ikke få dem til at bo så kort, så det problem fjernes.

Bjørn Medom, Socialdemokratiet

Tak til ministeren også for svaret. Og jeg vil gerne tage udgangspunkt i det svar, som ministeren gav, hvor der blev brugt noget retorik, nogen vil kalde new speak på at gøre ventetid til opholdstid. Når jeg tænker på at venteværelserne i Danmark, de er ikke udsat for noget tilsyn, men hvis det er et opholdssted vi taler om, så er der et tilsyn, og der er visse krav, der skal være i orden. Når nu vi har foretaget denne sproglige ændring, giver det så ikke anledning til, at vi skulle foretage en ændring i forhold til, hvad er det for nogle forhold vi byder? Jeg tænker i den sammenhæng specielt på undervisningsforholdene, at vi kan få børnene, lige meget om de skal det ene eller det andet som konsekvens af den situation, deres forældre nu er i, få dem undervist på en sådan måde, så det enten bliver en gevinst, der hvor de kommer hen, eller at de meget nemmere kan gå ind i det danske samfund? Der er lang tid man går i godt nok skoleforhold, og beskrevet som værende lig det danske skolevæsen, men det er således at når man kommer ud og skal videre i uddannelse, så har vi jo eksempler på, at så kan man altså ikke komme videre, fordi man ikke har fået den nødvendige baggrund.

Det andet spørgsmål jeg har, det er at, når man nu taler om de her lange tider, som ministeren klart giver udtryk for, at der er tale om, og for mig er det altså ventetid lige meget om man skal vente på at komme tilbage til et land, uvisheden er jo lige stor. Uvisheden er lige stor, måske om end større når man skal tilbage til der, hvor man er flygtet fra. Er der så en eller anden modsætning i at, når her Munck Andersen skriver, at man bliver syg af at være så lang tid, og ministeren indrømmer det også, at så kan vi jo rent faktisk producere vores egne humanitære opholdstilladelser ved, at de er så længe på asylcentre. Altså at de simpelthen bliver så dårlige, så vi bliver nødt til i forhold til de regler, vi nu har at give dem humanitær opholdstilladelse. Er her ikke en modsætning, som gør, at vi bliver nødt til at gå ind og endevende det her spørgsmål, og ikke nøjes med en samtale med forligspartnerne og så i øvrigt en justering af nogle forhold?

Minister Rikke Hvilshøj, Venstre

Og så kan det være, at jeg skal svare Troels Ravn først, fordi han sidder her endnu, så måske kan jeg nå at svare ham inden, og så håber jeg ikke, at du rejser dig midt i, at jeg svarer dig.

Først vil jeg sige: Hele denne her diskussion om hvem der frarådes at rejse ind i Irak, det er en anbefaling som vedrører udlændinge, og her hjemme fra, danskere. Det er ikke en advarsel til irakere. Der er faktisk cirka 400 irakere, som er rejst frivilligt hjem til Irak, og startet en tilværelse igen i Irak, og langt de fleste af dem med hjælp fra Danmark. Så det kan lade sig gøre. Der er flere hundreder der har gjort det, rejst frivilligt hjem til Irak. Derfor er der ikke nogen modsætning, der er mulighed for, og mange har gjort det, rejst frivilligt hjem til Irak. Derfor mener jeg heller ikke, at der er nogen gråzone. Jeg har næsten lyst til, jeg ved godt at jeg er ikke berettiget til at stille spørgsmål i dag, men jeg kan jo så prøve at gøre det sådan retorisk og så lade den svæve i luften. For det jeg hører fra oppositionens side, det er, at det kan godt være at de myndigheder, som jeg jo egentlig tager udgangspunkt i, at de politiske partier bakker op om, bl.a. flygtningenævnet, som er sidste instans i asylsager, når de er kommet med en afgørelse, at den så skal respekteres. Hvis vi så politisk bagefter kommer og siger, nej men den skal ikke respekteres helt, hvilken opfattelse, tror I så at afviste asylansøgere har? Så er det jo klart at sige, nå men vi skal åbenbart ikke respektere den afgørelse, der kommer fra flygtningenævnet. Så skal man jo komme med forslag om, at det ikke er flygtningenævnet, men at det er politisk, at vi skal sidde og vurdere de enkelte sager, og vurdere om der er grundlag for et ophold i Danmark eller ej. Det er ikke noget jeg kan anbefale, men det er jo sådan set det jeg hører, at godt nok har flygtningenævnet givet deres endelige afslag, men hvis man så ikke rejser hjem, jamen så er man selv med til at definere, at så kan man alligevel få ophold. Sådan synes jeg ikke det skal være. Jeg synes at man skal respektere de afgørelser, der kommer fra flygtningenævnet, som har lavet en grundig vurdering af sagerne, har været inde individuelt at vurdere den enkelte sag og de lokale forhold, derfra hvor vedkommende kommer fra. Det synes jeg, at man skal respektere. Det synes jeg sådan set også at det danske folketing og de politiske partier burde respektere

Og når Troels Ravn så siger, at regeringen jo ikke tager ansvar, og så ikke putter folk på et fly og sender dem hjem. Nej men altså, den indsats som regeringen gør, er tifold hvis ikke hundredefold i forhold til at sende og hjælpe folk hjem, som har fået afslag på asyl i forhold til, hvad den tidligere SR regering gjorde. Det er et område, hvor denne her regering er utrolig aktiv. Lige fra at vi målrettet støtter de lande, hvor vi har afviste asylansøgere fra, til at genopbygge og skabe nogle vilkår, nogle rammer, så det er muligt at vende tilbage, til at vi giver økonomisk støtte til den enkelte til at starte en tilværelse der hjemme, - at vi har samarbejde med NGO'er der kan tage imod i hjemlandet og støtte dem i at starte en tilværelse, - at vi bruger ressourcer på, at sikre at de får det nødvendige rådgivning, der skal til for at de kan få taget beslutning om at få startet den tilværelse der hjemme i hjemlandet. Det er noget som der bliver brugt rigtig mange aktive ressourcer på. Men hvis Troels Ravn mener, at det vi skal gøre, det er, at vi skal sætte folk på et fly i nattens mulm og mørke og så bare sige god tur, vi håber at det går godt når du lander, så er det ikke noget vi har haft tradition for i Danmark, og det er heller ikke noget som jeg har tænkt mig at tage initiativ til, det kan godt være, at det er noget Troels Ravn vil foreslå at vi gør. Men det vi gør, når det er tvangshjemsendelser, det er, at vi bruger rigtig mange ressourcer på, at de danske myndigheder tager kontakt med hjemlandets myndigheder og får lavet aftaler for hver evig eneste person til at tage imod dem, og vi sørger for og tager ansvar for, at der er nogen til at tage imod dem i den anden ende. Det er den måde vi gør det på i Danmark. Så du kan tro, vi tager ansvar for de hjemsendelser. Det er ikke noget vi gør i nattens mulm og mørke. Det bliver meget grundigt, men det kræver bare en masse ressourcer, og det tager utroligt meget tid, og det er meget omstændigt, i stedet for at den enkelte person respekterer den afgørelse man har fået og rejser frivilligt hjem, fordi det kan man til hver en tid gøre. Man kan faktisk også sige, at jeg vil gerne rejse frivilligt hjem, jeg ved ikke helt hvordan, så kan man få hjælp til hjemrejsen. Helt praktisk om hvilken rute, og hvilken vej man bedst og lettest kan komme hjem. Det tilbyder vi faktisk også. Det synes jeg sådan set, at vi skal holde fast i. Men er der nogen, der har taget ansvar for at hjælpe afviste asylansøgere hjem, så er det denne her regering. Det var til Troels Ravn.

Til Steen Gade, der så siger, at der er skam ikke behov for nogen lang procedure i forhold til at finde ud af, hvad der er behov for. Jeg har ikke tænkt mig at sætte en lang procedure i gang, og jeg sagde også i min indledende tale, at jeg regner med, at det her, det er klaret på en måneds tid, men jeg vil bare gerne forbeholde mig retten til, når vi nu har det her oppe, at jeg i lyset af det tager nogle endelige drøftelser med operatørerne. Mere udvalgsarbejde er der skam ikke i det, og min horisont er ikke speciel lang, men jeg synes at vi skal gøre det på ordentligt vis.

Og så siger Steen Gade, jamen har ministeren virkelig ikke andre svar, og er sagen lukket. Det er som om at flere af folketingspartierne fuldstændig har glemt det lovforslag, som lige er blevet vedtaget. Og jeg jo netop, fordi jeg jo også har set og har drøftet med Dansk Røde Kors om de forhold, der er på afviste asylansøgere. Og jeg er optaget af, fordi det bedste er jo, at de selv har, kan man sige overskuddet til og kræfterne til at tage stilling til at rejse hjem, når de har fået afslag på asyl. Det er netop baggrunden for, at jeg har udvidet undervisnings- og aktiveringstiltagene for afviste asylansøgere i forhold til, hvad de har været tidligere. Fordi jeg mener, at det er svaret på, - at vi kan klæde de her mennesker bedre på til at forholde sig til deres fremtid ved at vi giver dem nogle tilbud, der kan klæde dem på.

Så det synes jeg faktisk er en stor del af svaret. Men hvis Steen Gade efterlyser et svar om, at folk der har fået afslag på asyl, alligevel skal gives en midlertidig opholdstilladelse, så er svaret nej. Det mener jeg ikke at man skal have igennem bagdøren ved, at man så bare er blevet, selvom man har fået afslag. Det svar det kommer der ikke fra min side. Men det ved jeg, at der er andre politiske partier, der mener, at selvom man har fået afslag på asyl, og man så har været her tilstrækkeligt længe, så skal man alligevel gives en midlertidig opholdstilladelse. Det støtter jeg ikke.

Jeg er ikke i dag klædt på til at diskutere om det her med, at vi har et fængsel i en åben lejr. Det er ikke fra min side i hvert fald, det er ikke et bevidst mål, at det er sådan. Det er der en masse historisk i, at det nu ligger som det ligger, men det ligger der ikke sådanne en positiv politisk beskrivelse af, at sådan skal det være, og at det har et særligt formål, det har det i hvert fald ikke fra min side.

Til søren Krarup om der er mulighed for at fremskynde hjemsendelser: Der vil jeg sige, at der har vi jo taget en lang række tiltage og en del af det på baggrund af eller det seneste på baggrund af finansaftalen fra 2005 med Dansk folkeparti, hvor vi har sat fokus på det her, som bl.a. medførte, at vi har en udlændinge attaché i Kabul i Afghanistan, vi har en i Bagdad i Irak, og en i Pristina i Kosovo. I Afghanistan har det resulteret, skabt nogle rigtigt gode resultater, der gør, at vi faktisk kan sige, at det er lykkedes med hjemsendelse af afghanere med økonomisk støtte, med hjælp, når de kommer der hjem, støtte når de kommer hjem og rådgivning, det er den forkerte rækkefølge, og rådgivning inden de kommer af sted, og hjælp og støtte, når de kommer hjem. Det har faktisk været en succes, og det er den model, som vi viderefører, når vi taler Irak og Kosovo, for det har faktisk vist sig at fungere for alle parter, og det har vi tænkt os at videreføre. Og det er også derfor at vi er i dialog med det irakiske styre, meget positiv dialog, og der er jeg ikke i tvivl om, at der kommer til at ske noget. Det samme har vi brugt en masse kræfter på kontakter til UNMIK og styret i Kosovo, som bl.a. har gjort, at vi nu har fået lavet en aftale omkring de her nye procedurer. Så der bliver gjort, og vi gør hvad vi kan for at fremskynde de hjemsendelser.

Og så til Bjørn Medom omkring undervisning og børnene: Jeg tror, nu skal jeg selvfølgelig passe på, hvad jeg siger, men mit indtryk var, og sådan har jeg selv haft det, at en del af de besøg, der var den efterhånden berømte fredag, det indbefattede også et besøg i skolen i Lyngby, som jeg tror, at de fleste havde et rigtigt positivt indtryk af, og det er faktisk et rigtigt godt sted, og der er et rigtigt godt miljø for de børn. Det synes jeg da vi skal være stolte over, at det er faktisk, hvad vi tilbyder børnene i den del af landet, asylansøgerbørn og afviste, undervisning. Og derfor, og det er egentligt også lidt til Steen Gade, man har jo fået lidt indtrykket af, at der hverken er undervisning eller aktiviteter for børnene. Det er jo ikke sandt, det som vi snakker om, det er niveauet. Det synes jeg lige er værd at huske på. Den undervisning, de får, den er indenfor rammerne af den undervisning, som folkeskoleloven siger, der skal være. At alle børn, så ikke lige er klar til

at komme videre ud i uddannelsessystemet kan have mange årsager, bl.a. at de er kommet på et sent tidspunkt, altså det kan der være mange individuelle, men jeg mener altså ikke, det er undervisningsforholdene, der gør det.

Så siger Bjørn Medom, jamen vi producerer selv humanitære opholdstilladelser. Desværre er det sådan, at der er nogen der ender med, at være så syge, at de får en humanitær opholdstilladelse. Man kan jo så sige i hele denne her diskussion omkring syge og ikke sende hjem, altså igen så er der i lovgivningen jo sikret, at hvis man er meget syg, så kan man også få en humanitær opholdstilladelse. Der er jo ingen af os, som har et mål eller et ønske om, at folk bliver syge. Vi har, sådan fornemmer jeg det bare, så forskellige svar på det, og det er igen også koblet op på Steen Gade. Der er så nogen, der siger, jamen svaret er så, at så giver vi dem alligevel en opholdstilladelse, selvom de har fået afslag. Og mit svar er bare, nej vi skal intensivere, vi skal fortsætte med at holde fast på det spor, der hedder: en hurtig sagsbehandling, og at vi så bruger en masse aktive ressourcer på, at få folk hjem igen. Og det er to forskellige spor, og det erkender jeg blankt. Vi er bare ikke enige i, hvad det er for en satsning og hvilken vej man vælger. Jeg mener ikke at vejen er, at folk der har fået afslag på asyl, at vi egentlig skaber nogle regler og rammer, som så faktisk er med til at fastholde dem i Danmark, når flygtningenævnet som sidste instans sådan set har sagt, at din fremtid er ikke i Danmark. Den er i dit hjemland.

Jesper Langballe

Det bliver mange taksigelser. Jeg vil også gerne takke ministeren for den klare redegørelse og de meget klare svar indtil nu. Og så har jeg jo sådan nogle hurtige spørgsmål til ministeren. Det første jeg kunne tænke mig og spørge om, det er, alle forstår ministeren ærgrelse over at komme for skade at levere nogle forkerte tal til offentligheden. Jeg vil da egentlig gerne spørge om det uheld har bestyrket ministeren i at, det var rigtigt at lave en handlingsplan til effektivisering af Udlændingestyrelsen?

Og så har jeg delt din undren over, at voksne oplyste mennesker ikke kan skelne mellem ventetid og opholdstid. Jeg synes det er jo temmelig elementært det der, der er forskel på om man sidder i uvished og venter på en afgørelse, og det bliver man syg af, det er der ingen tvivl om, og så at man selv træffer det valg efter afgørelsen er truffet, at blive hængende. Der vil jeg så gerne spørge ministeren, om hun ikke deler mit synspunkt, at det eneste de afviste asylansøgere i og for sig har at vente på, det er at de selv omgør deres desperate beslutning om et udsigtsløst pressionsforsøg. Der kunne jo så være tale om en ting mere, de måske ventede på, men det gør de nok ikke, det var det om der kom den hjemsendelsesaftale i stand, som gjorde at man stoppede det der, sådan at de forældre ikke mere skal tage deres børn som gidsler.

Så vil jeg gerne spørge ministeren, det er omkring det ord ”justering”, som har været drøftet, og som vel egentlig ganske godt sætter niveauet for den her sag, som jo altså i parates bemærket lige fra den kom op, der har været utroligt meget politisk spin i. Men jeg vil gerne spørge, jeg forstod ministeren sådan, at der ikke i redegørelsen var antydning af kritik af Røde kors personalet, at det tværtimod lå i ministerens redegørelse, at røde kors personalet har gjort deres arbejde rigtigt godt, også i forhold til de børn som p.g.a. deres forældres udsigtsløse pressionsforsøg selvfølgelig er anbragt i en situation, som man ikke ville ønske for nogen børn. Jeg vil så spørge, er virkeligheden i det her, er det, at ministeren siger til røde kors personalet, og lader os andre høre på, fortsæt det gode arbejde, og hvis der kommer til at mangle midler til det, er der en dreng der skal have et par fodboldstøvler osv, så finder vi ud af det, men det er ikke sådan en beslutning, der hører hjemme på politisk plan.

Og endelig så vil jeg stille et dumt spørgsmål, jeg er næsten helt flov over at stille det, men jeg synes bare alligevel at det er rigtigt at gøre det i denne her situation. Er ministeren enig med mig i, at hvis man begyndte at tale om at begrænse opholdstiden, opholdstiden for afviste asylansøgere, sådan at forstå, at når man havde passeret den grænse for opholdstiden, ja så kom man ud for lejren og fik en form for midlertidig opholdstilladelse, at så ville hele vores asylsystem i realiteten bryde sammen. Fordi så vil det jo sige, at man

jo bare ved at trodse myndighederne kunne omgøre en afgørelse og tiltvinge sig den opholdstilladelse, som jo netop er blevet afslået af Udlændingestyrelsen og flygtningenævnet.

Mette Gjerskov, Socialdemokratiet.

Tak til ministerens svar før. Jeg vil bare sige, at det her med asylcentre fortsat skal være barske, det var fra Information i fredags, jeg havde den fra. Om de har citeret ministeren rigtigt eller forkert, det ved jeg ikke, men det var i hvert fald der, jeg havde den fra.

Og så vil jeg sige, at jeg synes, at der i flere af de svar, ministeren gav os, ikke fordi ministeren roder tingene sammen, men de her ting bliver nemt rodet sammen, og vi får svar om både det ene og det andet. Og jeg synes at det er vigtigt, at vi sonderer. Der findes en gruppe, der er asylansøgere, og som er ved at få behandlet deres sag, og det får de så hurtigt som muligt, og alle de her ting, det er jeg fuldstændig med på. Så har vi en gruppe, som er afviste asylansøgere. Nogle af dem tager hjem, og nogle af dem kommer ind i kategorien af dem, som ikke selv medvirker til hjemsendelse, og det er **den** gruppe vi taler om i dag. Det synes jeg er vigtigt, fordi alle de andre ting og alle de andre forbedringer, de har ikke noget med denne her gruppe at gøre. Denne her gruppe oplever, at fra at sidde ude på et asylcenter til at have fået prædikatet at have været asylansøger, at få prædikatet, ”du hjælper ikke selv med til hjemsendelse”, så falder fælden i om man så må sige, så bliver de flyttet over til Sandholm eller Avnstrup, de kommer ind bag hegn, de kommer på madpakkeordning eller madkasseordninger, de kan ikke selv få lov til at lave maden, familiestrukturerne falder sammen, alle de her forhold, som vi kender. Det er den gruppe, som jeg læser samrådsspørgsmålet, det drejer sig om. Det er vigtigt at holde fast i det. Så kan det godt være, at ministeren mener, at forældrene selv kan sørge for at gøre noget ved den uvished, der er. Vi kan altid diskutere, kan de tage tilbage til Irak. Som jeg kan forstå det, siger den irakiske regering selv, at de gerne vil have sig frabedt at de kommer tilbage. Det er så hvad det er. Den diskussion kan vi godt tage, men det er jo ikke den, det drejer sig om her.

Det drejer sig om, at der er nogle børn, som ikke selv bestemmer om, de skal være i Danmark eller i Irak eller i Kosovo eller om de er romaer eller hvad hulen de er. De er her, fordi det er deres forældre, der har besluttet, at det er de. Og de børn bliver mere og mere syge, og uanset om vi ønsker den situation eller ej, så er det det vi bliver nødt til at forholde os til, og det er det den danske regering bliver nødt til at påtage sig ansvaret for. For vi er vel enige, jeg er i hvert fald enig i, at når man først har fået afslag på asyl, så har man fået afslag på asyl, og så bør udgangspunktet selvfølgelig være, at man skal tage hjem. Men vi står altså med nogen, som ministeren ikke mener bare lige kan smides hjem, og som altså er her, og som lever under nogle meget meget ringe forhold, og det er jo regeringens ansvar, at de lever under de ringe forhold. Især da for børnene, som ikke selv kan vælge. Selv Dansk folkeparti er enige i, at det her det er ikke nogle forhold vi har lyst til at byde nogen børn overhovedet. Det spørgsmålet går på i dag, det er jo, at de bliver syge i ventetiden, og hvad vil ministeren gøre ved det, og jeg synes ikke at vi får noget svar. Vi får at vide, at det skal justeres, og at tidshorizonten er måske en måned. Justeringer er ikke nok. Vi har da brug for nogle helt konkrete initiativer, så de her, for det første børnene, men også forældrene jo, jo sygere forældrene bliver, jo dårligere får børnene det jo også, tingene hænger jo sammen her i verden. Det er regeringens ansvar og et par fodboldstøvler er ikke nok. Vi har brug for nogle bedre initiativer, og det vil jeg gerne bede ministeren om at kommentere på.

Helt konkret, det er jo ikke nogen ny sag, ministeren siger at hun vil gå i dialog med aktørerne. Det er jo ikke nogen ny sag, at de her børn de sidder og bliver sygere og sygere, det har vi jo vist i et stykke tid, og at antallet af dem stiger og stiger i forhold til antallet af asylansøgere, i forhold til antallet af asylansøgere siger jeg. Det er over halvdelen af de asylansøgere, der sidder i Danmark, som jeg kan forstå, der sidder, i hvert fald på Politikens tal vil jeg så sige, det er over halvdelen af de asylansøgere, der sidder i Danmark, som er afviste. Sådan har det jo ikke været tidligere. Der var størstedelen ansøgere, og ikke afviste ansøgere.

Jørgen Arbo-Bæhr, Enhedslisten.

Jeg tror også, vi bør nok bede ministeren om at vende tilbage til virkeligheden på en eller anden måde. Problemet det er, at ministeren siger jo, og jeg mener godt, og jeg har hørt ministeren sige det før, at forholdene i de danske asylcentre er ikke beregnet til længere ophold. Det tror jeg var nogenlunde ordret citeret i hvert fald. Så vil jeg godt bede ministeren om at forholde sig til den virkelighed, at der er nogen afviste asylansøgere i Danmark, der har længere ophold. Der har længere ophold. Altså så kan man jo råbe og skrike, og beskylde alle mulige mennesker for at være skyld i at de har længere ophold, men virkeligheden er, at der er nogen der har længere ophold. Det bliver efter min mening ekstra alvorligt, når ministeren i folketingets spørgetid i tirsdags siger jamen rolig, rolig nu, det er jo kun ganske få børn, det drejer sig om. Jeg beskylder ikke ministeren for at lyve, overhovedet ikke, og ministeren har sagt pænt undskyld og det hele. Men konsekvensen af det, hvis vi nu tager i forhold til folketingets spørgetid, time hedder det i tirsdags, så må erkendelsen nu være, at det er ikke få børn, men mange børn, det drejer sig om. Det er det, jeg mener med at forholde sig til virkeligheden. Sådan er virkeligheden, og hvad er så ministerens svar:

Ministerens svar, der er, at ministeren har to prioriteter: Hurtige sagsbehandlingstider, det er ikke noget der omfatter de her mennesker, fordi det er nogen, der har fået behandlet deres sag færdig, og så ellers hurtig hjemsendelse. Vil det sige, altså meget kynisk, hvis man tager ministeren på ordet, så handler det om, at dem som i dag sidder, romaerne f.eks., som i dag sidder som afviste asylansøgere, dem er ministeren parat til at give løsningen på deres problem med at, de har større og større psykiske problemer, større og større sundhedsmæssige problemer. Ministerens løsning er at sende dem hjem hellere i dag end i morgen. Er det virkelig det, der er svaret?

Elsebeth Gerner Nielsen, Radikale Venstre.

Jeg er helt enig i, som andre før mig har været inde på, at den store forskel mellem halvfemserne og nu, det er at vi er i den situation, at vi har en masse afviste asylansøgere siddende i asylcentre, og jeg er også helt enig i, at så er det ikke ventetid, men opholdstid man skal tage udgangspunkt i. Men uanset, hvad det er, så har det jo en virkning på det mennesker, der er der, ikke mindst for børnene.

Er ministeren enig i, at en af hovedårsagerne til at vi ikke kan tvangshjemsende de afviste asylansøgere, der i øjeblikket sidder i de danske asylcentre, det skyldes krigen i Irak, så vidt jeg ved SR-regeringen ikke havde særligt meget med at gøre. Det er på grunden af krigen i Irak, at vi ikke kan hjemsende irakere, og der er heller ikke meget der tyder på, at vi kommer til at kunne gøre det fordi, Rigspolitiet i deres sidste vurdering af situationen for de forskellige flygtningegrupper konkluderer, og jeg citerer fra side 13 i den rapport, der er udsendt, at

”i forhold til Irak, hvor til der næppe vil blive tale om tvangsmæssig udsendelse i den nærmeste fremtid, i hvert fald ikke i noget større omfang, vil en positiv udvikling i antallet af personer i udsendelsesposition afhængige af, om et stort antal personer vil kunne motiveres til at udrejse selv i anvendelsen af de motivationsfremmende foranstaltninger. Det er rigspolitiets vurdering at muligheden herfor i mangel af såvel et tilbud om økonomisk støtte, som truslen om tvangsmæssig udsendelse vil være begrænsede.”

Og baggrunden for det er jo, at de irakiske myndigheder ikke er parate til at tage imod flygtningene der kommer tilbage, fra Irak. Så tror jeg da pokker, at hvis man sidder som flygtning i et center, så rejser man ikke tilbage, når man ved, at ens eget land faktisk ikke er i stand til at yde en beskyttelse, når man kommer tilbage. Det er jo den specielle situation, vi er i nu, integrationsminister. Det kan godt være at der er givet afslag på asyl i Danmark, men samtidig så siger man altså fra det pågældende lands side, vi er ikke i stand til at gå ind og yde den nødvendige beskyttelse til flygtninge, der vender hjem, og det er oven i købet i et land hvor vi selv har et ansvar. Altså undskyld mig, men vi har selv et ansvar i Irak.

Og så omkring forargelsen. Som jeg husker besøget i Sandholm, som jeg ikke selv var med på, så var det sådan, at det var ordførerne fra Venstre og Konservative, der i første omgang var forargede. Det noterede vi os i det Radikale Venstre med meget stor glæde, lige som jeg måske, ikke med stor glæde, men var positivt overrasket over, at Dansk Folkeparti kunne tage så stort et ord i munden som børnemishandling. Nu vil jeg bare sige, at det Radikale Venstre har for længst reageret på den situation, som ordførerne var så optagede af i Sandholmlejren, og som jeg godt kan forstå, at man var optaget af. Fordi vi har haft deputationer her. Fordi UNHCR har været her, og fortalt, hvor galt det står til. Vi har jo fået masser af rapporter. Men det er da bedre sent end aldrig, at komme til en erkendelse af, at det er galt.

I forhold til Kosovo, der håber jeg at ministeren vil bekræfte mig i, i modsætning til, hvad der har stået i aviserne, at det faktisk er uvist at vi kan hjemsende omkring halvdelen af de kosovarer, der i øjeblikket sidder i de danske asylcentre. Det er det at man har kunnet læse, at nu er der lavet en ny procedure, der gør at man kan udsende kosovarerne. Men når jeg læser rigspolitiets rapport, og det er den samme rapport, som jeg citerede fra tidligere, så står der meget klart, at det her, det er en procedure vi selv har indført, men som UNMIK ikke har godkendt. Kan ministeren bekræfte, at vi endnu ikke ved, om det overhovedet er muligt at hjemsende kosovarer, fordi vi ikke har hørt fra FN, om FN godkender den nye procedure? Er ministeren endvidere enig i, at selvom man skulle godkende den nye procedure fra FNs side, så vil det stadig være sådan at serbere og romaer ikke er omfattet, der står på side 10 i den rapport, jeg sidder med, at sager vedr. etniske serbere og romaer forlænges fortsat ikke fra UNMIK med henblik på tvangsmæssig udsendelse, og det skyldes at UNMIK ikke mener, at det er muligt, at gå ind og yde den nødvendige beskyttelse til henholdsvis serbere og romaer.

Med andre ord, minister: er vi ikke i en særlig situation i forhold til de mennesker, hvor hjemlandet ikke vil gå ind og sikre den nødvendige beskyttelse ved en hjemsendelse. Er det ikke noget ganske særligt? Er det ikke nogle ganske særlige grupper, som vi burde yde en indsats over for?

I den forbindelse er jeg stødt ind i et nyt begreb, som jeg faktisk ikke har været opmærksom på før. Rigspolitiet arbejder med forskellige udrejseformer, og der er bl.a. en udrejseform, der hedder ledsaget udrejse som man godt kan foretage frivilligt. Det skal forstås på den måde, det er i hvert fald sådan at jeg har forstået det, at man kan godt sige f.eks. som kosovar ”jeg tør ikke rejse hjem”, med andre ord, jeg vil ikke medvirke til min egen hjemsendelse. Men hvis der var nogen der ville hjælpe mig hjem, altså politiet ville ledsage mig hjem, så kunne det måske godt lade sig gøre, og det gør politiet en gang imellem. Der laver de sådan en ledsaget frivillig udrejse. Kan ministeren bekræfte mig i, at der er en række lande, hvor vi ikke kan tilbyde en sådan ledsaget udrejse, f.eks. til Irak, f.eks. til Kosovo, for de grupper jeg her har nævnt. Kunne man ikke så lave den skelnen, at man sagde, at hvis vi ikke kan tilbyde at hjælpe flygtninge hjem på en betryggende måde, så er vi nødt til at hjælpe dem her, ved at give dem en midlertidig opholdstilladelse.

Morten Østergård, Radikale Venstre

Helt tilbage til det ministeren svarede oprindeligt, så vil jeg sige, at det jo er lysende uklart, hvad det jo så er, at man egentlig er blevet enige om på det møde, man holdt i sidste uge. Jeg forstod det jo sådan på det Konservative folkeparti, at man havde fået alt det man har bedt om. Jeg forstår på ministeren, at der ikke er sket noget som helst, som der ikke var planlagt i forvejen. Jeg forstår på Dansk Folkeparti, at de ikke vil gøre andet end at lave nye ordninger, men blot måske åbne lidt for vandhanerne. Jeg synes det er utroligt spændende at finde ud af, hvad det egentligt er man er blevet enige om. I hvert fald vil jeg opfordre ministeren til at prøve at overveje, om det ikke var på tide at prøve at anvende det brede flertal i folketinget, som rent faktisk gerne vil gøre noget ved de her vilkår, som også andre har været inde på tidligere.

Så vil jeg gerne støtte op om det Steen Gade sagde, at det der jo er mærkeligt i denne her kvalitetssikringsmekanisme, som ministeren jo har snakket om, det er hvordan forskellen på 5 børn og 220 børn kan vandre hele vejen fra Udlændingestyrelsen forbi alle de skriveborde, hvor de må gøre det både der

ude og i ministeriet og havne som et notat til ministeren i en spørgetime, uden at nogen har tænkt over, om det hænger rigtigt godt sammen. Det er jo det, vi er optaget af, og det er jo det der gør, at jeg synes stadig ministeren mangler at give et svar på, hvad skal der ske for at genoprette tilliden til, at de ting ministeren siger i folketingssalen omkring asylcentre, at dem kan vi stole på.

Så vil jeg sige, at jeg forstod ministeren sådan løbende citeret, at det er ikke fremmede for helbredet at sidde i et asylcenter i mange år. Så vil jeg gerne spørge direkte ind i forhold til de børn, der sidder der: er ministeren ikke enig i, at børnekonventionen altså er indrettet på en sådan måde, at børnene ikke kan straffes for de vilkår, deres forældre har bragt dem i, det er simpelthen ikke inde for børnekonventionens rammer. Og hvis ministeren i dag erkender, at det ikke er fremmede for helbredet at sidde i et asylcenter i mange år, hvilke konkrete planer er der så for de børn, der allerede nu har siddet der i mange år, uanset om det så var 5 eller om det så var 220, og det så er det sidste, der er tilfældet, hvilke konkrete planer er der for at overholde børnekonventionen i forhold til dem. For ellers må ministeren jo påtage sig ansvaret for, at de børn bliver syge, at deres forældre har mistet forældreevnen og de får en dårlig opvækst. For det er jo faktisk det, der ligger i børnekonventionen.

Endelig vil jeg sige omkring beskrivelsen af Irak, og det med at der kan man jo ikke bruge udenrigsministeriet, for de henvender sig jo til danskere. Beskrivelsen må da være den samme. Når udenrigsministeriet beskriver Irak som et sted, der er præget af undtagelsestilstand på nær nogle få steder, et sted hvor man ikke kan gå ud om natten. Jeg går ud fra, at det ikke kun er danskere, der kommer til Irak, der er omfattet af den undtagelsestilstand eller det udgangsforbud om natten. Det må gælde for alle dem, der er der. Derfor er det jo helt rimeligt at sige, at den beskrivelse udenrigsministeriet lægger til grund for at anbefale alle danskere at holde sig væk, og rejse ud hurtigst muligt, det må jo være den samme beskrivelse, som ministeren lægger til grund for at folk bare kan rejse hjem. Det er jo også det som rigspolitiet skriver, at der vil muligvis være noget i de nordlige egne. Ellers vil det være meget vanskeligt i al overskuelig fremtid. Der må man jo sige, at lige som folk fra Kosovo, hvor der er nogle der er romaer, og nogle der ikke er, som kan give forskellige muligheder, så må det også være gældende for dem fra Irak, og derfor burde man holde sig konkret til, er de her mennesker muligt at tvangshjemsende dem eller er det ikke i en overskuelig fremtid.

Og så som det allersidste som en oplysning jeg har fået i dag, som jeg gerne vil have, jeg vil gerne have den afkræftet, for jeg kan næsten ikke tro det er sådan: er det korrekt forstået at der er fastsat fastsat nogle regler for, hvor mange der skal være på de samme værelser, således som jeg har forstået for et års tid siden i kongelunden, at der sådan set var ledig kapacitet, altså ledige værelser, men alligevel boede folk under de forhold, som vi oplevede, da vi var der ude med udvalget her for nylig, altså familier på 6 kvadratmeter. Er det korrekt forstået, at de regler som Røde Kors opererer under, de bl.a. decideret forhindrer, at man kan udnytte ledige rum og evt. noget andet for at give familierne bedre vilkår, og hvis det ikke er sådan i dag, er det så noget der er ændret for ganske nylig uden at der har været nogen opmærksomhed på det, for det er i hvert fald det jeg har fået oplyst omkring Kongelunden, og det synes jeg simpelthen, hvis det er rigtig, at det er et vidnesbyrd om at de motivationsfremmede foranstaltninger, det er jo decideret psykisk terror så. Så jeg håber at det kan blive afkræftet.

Minister Rikke Hvilshøj, Venstre.

Til Jesper Langballe og andre omkring tallene om hvor lang tid børnene har opholdt sig. Jamen så er der ikke nogen tvivl om, at når jeg støder på sådan noget, at så skal der rettes op på det, og det har vi allerede lavet procedurer for. Morten Østergård han vil åbenbart have nogle meget lange systemer, hvor vi skal sætte alverdens undersøgelser i gang. Der er sådan set taget hånd om det her for der er ikke nogen, der mere end jeg ønsker at sikre, at de tal der kommer ud, at de er til at stole på. Så det arbejde, det er sådan set gjort.

Og når vi så er ved det, Jørgen Arbo-Bæhr spørger så også til at ændrer, at det var 5 og nu 220 børn, ændrer det på mine meldinger. Egentlig ikke, fordi mange af de meldinger som jeg kom med og det jeg har sat i værk med L94, og hvor jeg også kom med meldinger om, at der skulle ses på børnene, det var før alt der her, og de vilkår skal sådan set for mig gælde uanset om det er 5 eller 220 børn.

Og så spørger Jesper Langballe, der netop tager denne her diskussion op omkring ventetid og opholdstid og tidligere så, jeg kan ikke lige huske hvem det var, nåh men det er jo et fedt. Nej det er ikke et fedt, fordi det handler om, det primære ansvar som vi har, at det ikke på den måde, kan man sige er systemet, der er skyld i, at folk de venter i lang tid, og det skal vi selvfølgelig sikre, at det ikke er, og vi kan gøre mange ting, men i sidste ende i forhold til frivillig hjemrejse, så er det altså den enkelte, der sidder med det ansvar, og også det valg.

I forhold til kritik af Røde Kors, så håber jeg at vi alle sammen kan være enige om, at Røde Kors, det mener jeg i hvert fald, gør et fantastisk stykke arbejde. Det gør Brovst og Hanstholm kommune sådan set også i driften af de centre, som de har ansvaret for.

Og i forhold til justeringerne, det jeg synes, der er vigtigt, fordi det synes jeg sådan set også forsvandt i nogle af dagens heftige debat, det var at man nærmest kunne få indtrykket af, at der slet ikke var noget i dag, og det er jo ikke rigtigt. Der er tilbud til børnene i dag og derfor så er det altså ikke et spørgsmål om vi starter fra 0-punktet, men om det allerede eksisterende med.

Og så er jeg enig med Jesper Langballe, at hvis vi går ind i denne her diskussion om, at vi sætter et max for hvor lang tid man kan være i asylcentre, og hvis det max er overskredet, jamen så får man nogle nye rettigheder og muligheder for et andet ophold i Danmark, så overlader vi det jo sådan set til den enkelte at afgøre, om der er opholdsgrundlag i Danmark. Det synes jeg ikke, at det er det vi skal gøre. Vi skal fastholde, at det er de pågældende myndigheder, som afgør det. De afgørelser de skal respekteres.

Mette Gjerskov svinger sig meget meget op, og er med til at tegne et forfalsket billede, nok også Mette Gjerskov lige som i mange avisartikler, bevidst eller ubevidst lige skal have det her med, ”*ind bag hegn*”, som om at folk de bliver spærret inde. Det er altså ikke det, der er tilfældet, og det er ikke alle, der er i udsendelsesfasen, som bliver, det der så hedder frihedsberøvet, det er en konkret vurdering fra politiets side, om det er nødvendigt. Det at der er, og efterhånden må man sige, måske skulle man fjerne det hegn, men så vidt jeg har forstået på asylsøgerne, så er de ikke interesseret i det. Men det hegn der er omkring Sandholmlejren er altså ikke et hegn, der holder folk inde, der er fri adgang til at bevæge sig ind og ud af sandholmlejren, og folk bliver ikke puttet ind bag hegn.

Og hele diskussionen omkring Irak, som flere også har været inde på. Den irakiske regering har ikke frabedt sig, at irakere kommer hjem. De er ikke klar til den administration, der ligger i at skulle håndtere tvangshjemsendelser, og det er vi i dialog med dem, fordi det punkt, det tror jeg de ved nu, og det er de sådan set også klar til, og det punkt tror jeg at de vil komme til på et tidspunkt.

Og når Elsebeth Gerner Nielsen så siger, jamen er det ikke Irak-krigen, der gør, at vi ikke kan tvangshjemsende. Se det er faktisk alt det der er sket i Irak, og at Saddam nu er væk, der har gjort, at 400 irakere har kunnet rejse frivilligt hjem, så det synes jeg at Elsebeth Gerner Nielsen fuldstændigt glemmer, at det er årsagen til, at der er en masse irakere, der nu har kunne rejse hjem og starte en tilværelse i deres hjemland igen, fordi at forholdene er ændret i Irak. At antallet af asylansøgere fra Irak vi modtager i dag, er faldet drastisk efter at forholdene i Irak har ændret sig, bl.a efter at Saddam Hussein er forsvundet. Jeg har i øvrigt ikke tænkt mig at lægge op til en stor, det heller ikke klædt på til at tage en stor diskussion omkring Irak og alt det, der foregår der. Men jeg synes bare at når Elsebeth Gerner Nielsen svinger sig op som hun gør, så synes jeg måske at hun skal huske på, hvad der også har givet plads til at en masse irakere har kunnet vende hjem igen. Så hvis vi overhovedet skal sætte det op på den måde, så synes jeg at Elsebeth Gerner

Nielsen skulle takke amerikanerne og andre, der har givet rum for, at man ikke bliver forfulgt længere i Irak. At situationen så langt fra er optimal og at Irak har mange ting som de skal have håndteret og klaret, det er så en helt anden sag. Men der er faktisk i dag skabt rum for, at irakere kan vende hjem til et land, som de tidligere måtte flygte fra, fordi de var personligt forfulgt. Den irakiske regering modsætter sig overhovedet ikke at irakere rejser frivilligt hjem. Det er der mulighed for.

Og det er sådan set også til Morten Østergård, fordi så tror jeg, at vi har taget Irak, at det bliver frarådet at rejse hjem til Irak, jamen det bliver ikke frarådet, og igen der er muligheder for irakere at rejse frivilligt hjem. Så man kan ikke overføre det råd. Hvis det var så klart og kontant, det er klart, at så ville flygtningenævnet nok også komme med nogle andre afgørelser.

Mette Gjerskov siger at det er børnene det handler om. Det er jeg sådan set enig i, og det er jo sådan set også derfor at der er fokus på, at der er sikret, at der er tilbud til de her børn, at kommunerne har præcis det samme tilsyn over for de her børn, som de har for børn i deres kommune, i øvrigt at der er den hjælp, som der er behov for, hvis det er så uheldigt at der er behov for lægehjælp og for psykologhjælp, så er den til stede, og det er en del af hele systemet, og det er også svaret til Morten Østergård. Børnene de er sikret, de er sikret tilbud, og de er sikret beskyttelse.

Og igen, det er jo netop baggrunden for, at jeg også har villet tage fat om dels forældrenes vilkår, og de tilbud som vi giver, også når de er blevet afvist, og jeg er nødt til at gentage det, og jeg er nødt til at gentage det igen, det er som om der slet ikke er sket noget. Jeg har jo netop taget initiativ til at sige, at for fremtiden tilbyder vi også undervisninger og aktiveringstilbud, også selvom man har fået afslag på asyl, som forhåbentligt kan være med til at klæde folk på til at starte en tilværelse i hjemlandet. Det er jo også indirekte for børnenes skyld, for at deres forældre forhåbentligt kan få et bedre overskud til at tage den beslutning, samtidig med at vi så skal sørge for, at der er de tilbud til børnene, som der er behov for.

Jørgen Arbo-Bæhr siger så, jamen ministeren må forholde sig til, at der er nogen som har længere ophold. Det synes jeg sådan set, også jeg gør, men vi er tilbage til, hvad svaret er, det Jørgen Arbo-Bæhr, at man har sikret sig, ikke fordi sagsbehandlingstiden har været urimelig lang, men fordi man har ignoreret en afgørelse, har sikret sig at være længe på asylcentre, at så skal det i sig selv give en ny vurdering og nyt opholdsgrundlag. Det er jeg bare uenig i. Det jeg gerne vil forholde mig til, er jo netop når jeg igen med mit lovforslag L94, som vi lige har vedtaget på nær enhedslistens stemmer. Jeg har jo netop forholdt mig til, at der er mange som er afviste og som ikke rejser hjem. Det var faktisk begrundelsen for, at jeg sagde, at vi må komme med nogle nye tilbud om aktiviteter for dem her for at se om aktiviteter og vi ad den positive vej kan skabe, at de respekterer den afgørelse, de har fået. Det er faktisk baggrunden for, at jeg kom med det lovforslag. Så jeg har skam handlet, jeg har skam forholdt mig til, at der er mange afviste asylansøgere i vore asylcentre.

Så er der også hele Kosovo situationen, som er, jeg skal bare lige, for der var mange spørgsmål i en runde, fordi ellers så har jeg svaret på Elsebeth Gerner Niensens spørgsmål, hun er også gået nu. Men så er der hele Kosovo-sagen, som flere også har spurgt til. UNMIK den aftale vi har om en ny procedure, er altså en som UNMIK, altså UNHCR har accepteret. Det er en vi er blevet enige om, at nu bruger vi den her procedure. Så Elsebeth Gerner Nielsen påstod, at det var jo slet ikke én og det var jo bare en vi havde lavet. Nej, det er faktisk en vi har brugt rigtig mange kræfter på at få lavet sammen med UNMIK, og nu håber jeg så selvfølgelig, at den fungerer. Igen der er ikke noget til hinder for at rejse frivilligt hjem, og der er nogle grupper, ja det er jo lige som når vi snakker om Irak, det er sværere at tvangshjemsende. Det er jo også derfor, at vi igen opererer på mange forskellige fronter. Danmark er utroligt aktive med at genopbygge Kosovo, bl.a. for at få skabt nogle bedre vilkår for dem der er der, men selvfølgelig også for at få skabt nogle muligheder og rammer for, at dem der er strandet i Danmark, at de kan komme hjem igen.

Bare til eksempel, vi støtter aktivt en forbedret adgang til behandling for psykiske lidelser, især i Pristina området. Der er en ramme på 2,9 millioner kroner, den implementeres af WHO. Vi er med i opbygningen af behandlingskapaciteten af psykisk syge. I perioden 2005 – 2006 en ramme på 2,6 millioner kroner, der implementeres af dansk flygtningehjælp i samarbejde med Dansk Røde Kors. Vi er med til at opgradere hele deres sygehusområde med en ramme på 5 millioner kroner, som implementeres af WHO. Vi samarbejder med myndigheder og NGO'er med henblik på at fremme tilbagevenden, bl.a. forsoningsmøder og konkrete mindre multietniske aktiviteter og møder. En ramme på 14,7 millioner kroner, der implementeres af dansk flygtningehjælp. Vi er med i et jobskabelsesprogram her i 2005/2006, en ramme på 3,7 millioner kroner, der implementeres af UNDP. Og vi er med til jobskabelse igennem et mikrokredit-program i perioden 2005/2007, en ramme på næsten 50 millioner kroner, der implementeres af 4 lokale mikrokredit-institutioner. Nogle mikrokreditter som også afviste asylansøgere har adgang til. Så vi er utroligt aktive med at genopbygge og netop også skabe de rammer, som man her hjemme siger, er årsagen til, at man ikke rigtigt vil vende hjem. Så siger vi ok, samtidig med at vi gerne vil rådgive og vejlede jer og motivere jer til at rejse hjem, så er vi faktisk også med til at genopbygge, og skabe vilkår i dit hjemland, som gør det bedre. Så vi er utroligt aktive.

Morten Østergård siger, og opfordrer til at anvende det brede flertal. Jeg håber da at jeg får stor opbakning fra de politiske partier i Folketinget til det her. Og i forhold til børnekonventionen, ja men den overholder vi også. Vi sikrer børnene den beskyttelse, som de har krav på og behov for.

Omkring Kongelunden, så må jeg være svar skyldig, og da det er et samråd og under ministeransvar, så vil jeg ikke engang bevæge mig ud i gæt eller gisninger, Jeg vil meget gerne svare på det skriftligt, fordi jeg har ikke nogen viden om, det omkring brug af rummene og kvadratmeterne, men det vil jeg meget gerne svare på skriftligt.

Jens Christian Lund, Socialdemokratiet.

Jeg vil prøve at gøre det relativt kort. Jeg vil godt starte med at sige, at når vi er her, så tror jeg at det er fordi, der er mange som egentlig tager det her ret alvorligt. Så vil jeg godt bede om, for nu har jeg siddet her og lyttet, at embedsmændene med deres signaler lige som nedgør nogle af spørgerne. Det kan godt være at nogle af spørgerne laver nogle spørgsmål, som embedsmændene måske synes er lidt tåbelige, men det er kun lidt personligt når nu jeg sidder her som tidligere embedsmand, vil jeg godt anmode om det.

Så vil jeg godt sige, at når jeg personligt, jeg var drøn ked af, at jeg ikke kunne være med der ude. Når jeg sidder her, så er det selvfølgelig når jeg ser nogle personer fra denne kreds her fra andre partier også, der tydeligvis er dybt berørte over det, så er det klart, at så er det noget, der påvirker selv ældre mennesker. Derfor beder jeg også ministeren om at forstå, at vi har nogle følelser omkring det her.

Det jeg godt vil spørge om nu her, jeg kan godt forstå, det her med opholdstid. Jeg kan også godt forstå, at dem vi taler om, at det er nogen der ikke har fået opholdstilladelse og nogen der skal ud, det kan jeg godt forstå. Det jeg gerne vil sikre mig nu her, at ministeren kan garantere mig, at alle dem der er i Sandholm og lignende steder, at det er nogen, der reelt, som Jesper Langballe siger det, selv kan træffe deres valg, at det er nogen der bare, at der er ingenting der hindrer dem i at komme hjem. Nu ved jeg godt, at det er altid farligt med enkeltsager. Men ovre i vores område, hvor Jesper Langballe og jeg kommer fra, der har der været en sag om en kvinde, der har haft traumer og a. voldtægter og vold o.s.v., hvor der har været diskussioner om, hun skulle over og sidde i Sandholmlejren. Jeg var af den opfattelse, at hun var i hvert fald ikke i stand til selv at vælge det, at tage hjem selvom hun var udvist. Og det jeg så beder Ministeren sige til mig. Helt ærligt, det er, at alle der er, og som vi taler om her, at de kan bare tage hjem. Fordi så må jeg selvfølgelig sige, så er det da til at overskue. Men hvis der er nogen, der af forskellige grunde alligevel ikke kan tage hjem, og det er årsagen til at de sidder enten i sygdom, eller at der er nogen der ikke vil tage imod det, så synes jeg at det er mere alvorligt.

Det er kun det, at ministeren lige garanterer mig, at de kan bare tage hjem, fordi det er fint.

Bjørn Medom, Socialdemokratiet

Jeg vil gerne fortsætte og spørge ind til det, som ministeren også var inde på omkring skoleforholdene. For det er jo korrekt, vi så Lyngskolen, og der var nogen meget arrangerede medarbejdere fra top til bund, som fik noget ud af det her. Ingen tvivl om det. Men der blev jo også sagt meget klart ved det besøg, hvis vi formår at få placeret et af vores børn i en folkeskole, så er det langt det bedste. Samtidig fik vi også at vide, men at hvis der var en folkeskole, der sagde ja, så var det på deres egen regning og risiko og uden at de fik ekstra midler. Det var noget med deres store hjerte, og ikke meget andet end det, og så var der heldigvis nogen enkelte folkeskoler, der gjorde. Det er den ene vinkel på det. Altså, der er noget, der absolut er bedre, det mener jeg ministeren kan bekræfte mig i, at vi fik at vide der ude. Det andet det er, at det er rigtigt med niveauet, men det er også fagrækken, der er problematisk. Der blev undervist, så vidt jeg ved i 4 fag, men skal man ud i en videreuddannelse af en eller anden karakter, når man er så gammel, at man skal forlade skolen så skal man altså have en fagrække, der er større end de 4 fag. Der går det galt.

Så vil jeg da gerne sige, at det var dejligt at ministeren kunne bekræfte mig, på sin vis dejligt, da det jo er et paradoks, bekræfte mig i, at vi producerer vores egne humanitære opholdstilladelser ved den lange tid, der går. Når nu taktikken er den, at det handler om, som ministeren har redegjort for en række ting, der gør at man kan komme hjem, vi skal nok ledsage, og der er kommet forslag om, hvordan man gør det, vil det så ikke være formålstjenligt, at man havde nogle forhold, der var så gode, så vi holdt asylanterne live, havde jeg nær sagt i en sådan stand, så de ikke kunne opnå humanitær opholdstilladelse, men var i stand til, når juraen var gået rigtigt, at komme hjem igen. Ville det så ikke være den strategi der skulle følges.

Og når vi så, ministeren har ladet et spørgsmål hænge i luften, så kan jeg jo prøve at besvare det, lidt af det, om det så var, at så kunne vi bare give dem midlertidig opholdstilladelse. Jamen, det er da ikke sikkert at det er det, som det handler om. Det kan da være en række andre ting, altså andre forhold, som kan gøre at boligforholdene, at man bor i en boligkaret og modtager uddannelse eller hvad ved jeg, der kan være gældende, men det midlertidigt ophold kan være et af instrumenterne.

Og så vil jeg godt lige til slut i min spørgerække sige, at jeg fornemmede, at ministeren ville sige, at tvangshjemsendelse om natten og næsten med slukkede lamper på flyet ikke vil finde sted. Kan jeg få bekræftet at tvangshjemsendelse ikke vil finde sted i forhold til den strategi, som man har lagt her?

Steen Gade, SF.

Kun 2 små ting jeg sidder tilbage med. Det ene er, at regeringens påpegning af, at det er forældrenes ansvar, og at det faktisk ikke er regeringens ansvar. Der er jo en slags, efter min opfattelse, ansvarsforflygtigelse fra regeringens side. Det betyder ikke, at jeg ikke mener, at forældrene ikke også har et ansvar. Det er slet ikke det som det handler om, men jeg sidder tilbage med den oplevelse, der er, at regeringen er ved at forflygtige noget ansvar specielt i forhold til børnene. Det er det ene.

Det andet det er, at man kan jo heller ikke sidde andet end tilbage med efter de her par timer, til at der stadig skal være, at tankegangen er bygget op om at man skal presse folk til at rejse ved hjælp dårlige vilkår. Det kan man heller ikke sidde tilbage med andre tanker.

Når det så er sagt som ikke er et spørgsmål, så er mit spørgsmål til ministeren, det er, spørgsmål igen: Er ministeren indstillet på en fortsat diskussion og dialog også med hele folketingsret om denne her sag. Jeg har forstået, at når det handler om diskussioner om midlertidige opholdstilladelser, der har ministeren givet et klart signal, men der er da mange andre ting, der kan diskuteres. Indkvarteringsforhold o.s.v. Der er da

virkelig meget, der så kan diskuteres, også selvom det ikke er inden for den ramme. Så derfor vil jeg spørge, er sagen lukket? Vi skal senere i dag diskutere om udvalget her skal lave en høring om forholdene, og jeg vil spørge om det er noget ministeren kunne have noget imod, eller lige frem noget ministeren godt kunne se, at der kunne være en fordel i at lave en sådan høring.

Jesper Langballe, Dansk Folkeparti.

Jeg vil sige, at jeg fik før en meget ubegribelig irettesættelse af formanden, nu spørger jeg altså igen i håb om, at jeg ikke overtræder en forretningsorden, som jeg ikke rigtigt kan skimte konturerne af.

Elsebeth Gerner stillede et utroligt interessant og centralt spørgsmål, rejste spørgsmål, da hun sagde at det er på grunden af krigen at de ikke kan hjemsendes, altså irakerne. Der kom et meget meget klart svar fra ministeren, der gjorde opmærksom på, at det var faktisk den militære koalitions indsats, der var skyld i, at 400 irakere er rejst frivilligt hjem, fordi Saddam er styrtet, og Irak ikke mere producerer flygtninge, men så kommer jo så det næste spørgsmål, det er man siger, jamen området er for uroligt til at man kan forsvare at sende folk hjem. Det er ikke bare et argument, man kan høre fra politisk hold, jeg har faktisk også ind imellem hørt enkelte FN-funktionærer bruge det, bl.a. Søren Jessen Petersen. Og det synes jeg er meget væsentligt i denne sammenhæng så ville det jo rent logisk sige, at man skulle evakuere hele Irak til Danmark. Det ville jo også sige, at hvis det var rigtigt at man ikke kunne sende folk tilbage til et område som er uroligt, selvom den pågældende ikke er personligt forfulgt, jamen så vil det jo rent logisk betyde, at man skulle evakuere hele Iraks befolkning til Danmark. Det ville jo også rent logisk sige, at man ikke kunne sende folk tilbage til et jordskælvsområde, hvor der var høj risiko for jordskælv. Så derfor vil jeg godt have ministeren til at slå fast, det håber jeg i hvert fald på at hun vil, at det at være flygtning er jo altså også at være personligt forfulgt, og det er ikke at dele en risiko med en hel befolkning.

Elsebeth Gerner sagde også at når man sidder på et flygtningecenter så rejser man ikke tilbage til et land, der ikke kan støtte en ved tilbagekomsten. Ja det ved jeg da ikke, det kunne da være at man kunne det ikke, at man rejste tilbage for at gøre en indsats for sit land, for selv at tage fat med at bygge det land op, som jo altså i høj grad trænger til det. Det der med at nogen skal hjælpe en hjem, der er jo ikke, jeg synes man taler som om, at det er givet at disse mennesker, fordi de er asylansøgere, så er traumatiserede, jamen det har man jo ikke noget som helst belæg for. Det er jo folk, hvis asylgrundlag er blevet afvist, og hvorfor skulle det ikke være mennesker, der simpelthen bare kunne smøge ærmerne op og gå i gang med at genopbygge deres land, hvis de altså ikke er ødelagte alt for meget af deres egen tåbelige beslutning om at blive hængende. Jeg synes det er vigtigt at få det der slået fast netop i det her samråd. Hvad er egentlig en flygtning, og hvad kræver det af et land, at man kan hjemsende til det.

Minister Rikke Hvilshøj, Venstre:

Til Jens Christian Lund: Jamen jeg tror, at vi alle sammen tager det her alvorligt, det gør jeg skam også, jeg har ansvaret for det. Så jeg tager i høj grad det her alvorligt. Til spørgsmålet om, at det afgørende er, at man selv kan træffe et valg, og at der er ingen hindringer for at man kan rejse hjem. Der er ikke nogen der ikke frivilligt kan rejse hjem til deres hjemland, når de har fået afslag på asyl. Hvis det skulle være tilfældet, så har vi allerede i lovgivningen i dag, det hvis man er udsendeshindret, så har man allerede en mulighed for at få en midlertidig opholdstilladelse. Det har vi allerede sikret ved lovgivning, at hvis Rigspolitiet konstaterer, jamen selvom de faktisk samarbejder om det, og gør hvad de kan for at komme hjem, og hjemlandet siger, jamen vi vil ikke vedkendes denne person af den ene eller den anden årsag, så er der selvfølgelig mulighed for at få midlertidig opholdstilladelse, og den bliver benyttet, og bliver benyttet hvert år for et antal personer. Nu har jeg ikke lige listen her i dag. Det er der folk, der får bliver betraget som udsendeshindrede, jamen så får de selvfølgelig også ophold. Vi har ikke nogen siddende, som vi siger, jamen de er udsendeshindrede, så må de jo bare sidde i asylcentret. Hvis vi konstaterer det, så er der også i lovgivningen i dag mulighed for at give dem ophold, men det kræver selvfølgelig at folk har vist en vilje,

og også aktivt så har medvirket til at sikre at man kan rejse hjem. Så det er den sikring man har. Og ellers er det altså sådan, at har man fået afslag på asyl, at så er det sådan som udgangspunkt ens eget ansvar at rejse hjem.

Og det blev så også spurgt i forlængelse af, netop hvis man ikke kan rejse hjem, hvis myndighederne ikke vil tage imod, og rigspolitiet konstaterer det, så er der mulighed for det. Det er klart, at hvis der er sygdom af en så alvorlig karakter, at vi vurderer, at vi ikke kan sende vedkommende hjem, at der ikke er behandlingsmuligheder i hjemlandet, og det bliver når vi taler om både Kosovo og Irak, jeg tror dem jeg har på mit bord især er kosovarer, der bliver der lavet en konkret vurdering om folk kan få behandling for dette i hjemlandet og hvis vi vurderer, at man ikke kan det, der indgår endda i vurderingen om de har mulighed for at skaffe sig de penge, der skal til for evt. at betale for medicinen, hvis man selv skal betale, og der ikke er et sundhedsvæsen som i Danmark, så er det faktisk også en del af vurderingen, at hvis man ikke selv kan betale for den medicin, der er nødvendig, så kan det være grundlag for en humanitær opholdstilladelse. Så jeg synes faktisk, at vi allerede i det eksisterende system i dag har en sikring, hvor man siger, hvis man er så syg, og man ikke kan få behandling der hjemme, jamen så er der altså også en beskyttelse her i Danmark. Det sikrer vi selvfølgelig.

Til Bjørn Medom omkring hele skoleproblematikken: Det er jo faktisk sådan, at der i Birthe Weises tid, da hun havde ansvaret for det her område, blev lavet en stor rapport om, hvad er det bedste med hensyn til undervisning. Er det, at de simpelthen bare kommer ud i en folkeskole eller er det at lave nogle undervisningsrammer inden for asylcentersystemet, og konklusionen var faktisk det sidste. Meget grundige overvejelser. Derfor blev lovgivningen ændret, og det man så siger er, at i hver enkelt tilfælde, så vurderer man så, om det enkelt barn vil have gavn af at komme i en folkeskole. Så går man ind i drøftelserne med den lokale folkeskole om det. Men udgangspunktet er faktisk, og vurderingen, at børnene de ville større gavn af nogle skoler, som var egnede for de her børn med nogle mindre klassekvocenter med støtte man så kunne give dem der. Det var faktisk konklusionen fra et meget grundigt arbejde, der blev lavet i Birte Weises tid som minister. Og de konklusioner, grundlaget for de konklusioner, mener jeg sådan set ikke er ændret. Så derfor tillader jeg mig at henholde til den rapport's fortsatte gyldighed.

Og så spørger Jørgen Nebung igen til det her omkring strategi og undgå humanitær opholdstilladelse. Igen vil jeg henvise til det lovforslag, som vi lige netop har vedtaget, som jeg netop har fremsat i erkendelse af, at der er mange afviste asylansøgere i vores centre, at der er desværre mange der bliver syge, at det ikke er godt for nogen at være lang tid i asylcentret, og derfor er mit svar faktisk igen at vi nu også i fremtiden tilbyder undervisninger og aktiviteter og aktivering for afviste asylansøgere, som selvfølgelig har det sigte at klæde dem bedre på til at starte en tilværelse i deres hjemland. Så før hele denne her polemik den kom op, og hele mediedebatten kørte, jamen så havde jeg faktisk givet min del af svaret på det her med det lovforslag i erkendelse af den faktuelle situation.

Og så forstod jeg simpelthen ikke det sidste spørgsmål, om jeg ville sikre at tvangshjemsendelser ikke ville ske med den strategi, der ligger her. Vi sender ikke folk hjem i fly i nattens mulm og mørke, uden at der ligger en aftale med myndighederne. Vi bruger netop en masse ressourcer på at lave aftaler med myndighederne. Vi har faktisk også i mange andre sammenhænge haft utrolig god succes med det. Afghanistan er virkelig en succes historie. En som jeg tror andre lande faktisk er lidt misundelige på. Det er lykkedes os at få en god aftale med Armenien. Så vidt jeg har forstået er vi et af de meget få lande, hvis ikke det eneste land, hvor vi har lavet aftaler med myndighederne om, at hjemsende til Gaza og Vestbredden, fordi vi er i utrolig god dialog med de pågældende myndigheder, og det er den måde som vi arbejder på, og det har jeg tænkt mig at vi fortsat skal gøre.

Men jeg synes, at jeg efterhånden har svaret mange gange til Steen Gade om at regeringen ikke tager ansvar. Du konstaterede det, jeg vil så tillade mig at sige at den konklusion, måske selvsagt, men jeg mener også godt at kunne dokumentere at det er ikke rigtigt. Med alle de initiativer, som vi har taget lige fra at sørge for,

at sagsbehandlingstiden er blevet meget kortere, vi har faktisk selv Røde Kors, der siger at forholdene på asylcentre, også de fysiske forhold er blevet betragteligt bedre, at vi arbejder aktivt for at skabe nogle vilkår nogle rammer i de afviste asylansøgere hjemlande, at vi yder dem rådgivning og støtte både her hjemme, og når de er kommet hjem til at starte en tilværelse i hjemlandet, det synes jeg altså ikke at man kan betegne at regeringen ikke tager ansvar. Det gør vi i allerhøjeste grad.

Og til spørgsmålet om høring, det vil jeg sådan set ikke skikke mig ind i, og det vil jeg lade udvalget diskutere, det skal jo have et mål. Satsuljepartierne, som SF også er med i er vi jo blevet enige om at få lavet en undersøgelse af asylansøgerbørnenes forhold, og måske skulle vi så i hvert fald have den frem først i stedet for at tage forskud på det. Det er vi jo blevet enige om at få lavet. Så lad os nu lige få lavet den.

Og endelig til Jesper Langballe bare kort. For ellers tror jeg, at der var mange meninger. Men et spørgsmål. Jo det at være flygtning, det er at man er personligt forfulgt, og det er det som flygtningenævnet vurderer. De vurderer den enkelte sag.

Søren Krarup, Dansk Folkeparti.

Jeg tænkte at give frafald p.g.a. tidspunktet, men jeg skal gøre det meget kort. Det er et spørgsmål jeg ikke fik stillet den 31. marts da vi var på vores tur, fordi der var vi på skolen i Lynge, og vi var rundt og tale med de meget søde børn i klasserne, og fik jo et levende indtryk af at de på mange måder samtidig med at de var søde og umiddelbare, var temmelig fortvivlede fordi de levede i en foreløbighed, som var uudholdelige for et barn. Og der var det så, at jeg ville stille det spørgsmål til skolelederen, som på alle måder var beundringsværdig, om de ikke gav mig ret i at de forældre der lod deres børn leve i den foreløbighed, den uafklarethed, den usikkerhed, de påførte børnene lidelser, som lignede børnemishandling. Det blev jeg afskåret fra at stille spørgsmålet. Men jeg vil godt tillade mig at stille ministeren det. Vil ministeren ikke give mig ret i at man kan godt føle en moralsk indignation imod de forældre, der ganske bevidst undlader at rejse ud, og der med hensætter sig selv, og især deres børn i en foreløbighed, som for deres børn, som for et barn er utroligt plagsomt. Kort sagt må man ikke sige, disse mennesker, de er ikke sådan som presse og opposition gerne vil fremstille det, de er ikke stakkels ofre og ikke andet. De er også mennesker med ansvar og skyld, og derfor er de ansvarlige for, hvordan de behandler deres børn. Så jeg vil lige spørge ministeren, vil hun ikke give mig ret i, at man kan faktisk godt bruge ordet børnemishandling om det forældrene udsætter børnene for der oppe.

Irene Simonsen, Venstre.

Der er noget der undrer mig i denne debat her. Der er noget jeg godt kunne tænke mig om ministeren vil tage fat på at få sat rigtigt fast. Jeg synes der er en begrebsforvirring hele tiden, når vi taler om det her emne i forhold til dem der er afviste. Fordi vi har tre begreber inden for det her. Vi har asylansøgerne. Det er dem som kommer og søger asyl. Så har vi asylanterne. Det er dem der har fået asyl. Dvs at det er dem som er personligt forfulgte, har vi lige fået dokumenteret. Og så har vi dem der er afviste til hjemsendelse, og det er altså hverken asylanter eller asylsøgere. Og jeg synes, at der er en frygtelig begrebsforvirring om det her, og jeg kan godt forstå at hvis folk og borgere, der er uden for det her hus, når de læser artiklerne og læser, asylansøgere afvist, skal sendes hjem, asylanter skal sendes hjem. Det er hverken asylansøgere eller asylanter. Det er afviste borgere til hjemsendelse. Kunne vi ikke godt få det sat på det rene og blive enige om, at vi begynder at bruge de begreber, for det er umuligt ellers for hvide mennesker at følge med i, hvad vi snakker om.

Mette Gjerskov, Socialdemokratiet.

Jamen jeg tror faktisk at jeg vil sige, at jeg er også meget enig i, at der er meget begrebsforvirring i det her også, men jeg vil faktisk også sige, at jeg synes heller ikke at ministeren bidrager til klarheden, for jeg synes,

at der er mange af svarene. Vi sidder her og taler om afviste asylansøgere og det er det samrådsspørgsmålet går på, og i en meget meget stor del af svarene, der får vi svar der handler om asylansøgere. Ministeren siger f.eks. at forholdene på asylcentre for asylansøgere er blevet bedre iflg. Dansk Røde Kors. Jeg vil gerne se en dokumentation for, at nogen fra Dansk Røde Kors har sagt, at forholdene for afviste asylansøgere er blevet bedre i de senere år. Det kan jeg ikke forestille mig. Vi skal, det er det jeg hele tiden har prøvet at holde fast i, der er to slags centre, der er dem for de afviste og dem for asylansøgere. Og det vil sige, at der er faktisk også to forskellige muligheder for at give folk nogle tålelige eller mindre tålelige forhold. Der er ikke nogen af os jeg tror, der har lyst til at bo på et almindeligt asylcenter heller. Det er ikke en munter tilværelse. Der bliver folk også syge af at være i for lang tid. Men så har vi altså bare dem, der er endnu værre, dem for de afviste. Ministeren siger, at man vurderer i den enkelte sag om barnet kan have fordele af at være i en folkeskole. Ja men kan ministeren også bekræfte at det afhænger af den lokale kommunes barmhjertighed om de vil tage en elev ind fra asylcentre, fordi at de ikke får nogen penge til det. Det er den ene ting jeg gerne vil spørge om.

Den anden ting, det er at ministeren siger, at de her børn fra afviste asylansøgere, de får også tilbudt læge og psykiatri hjælp lige som alle andre. Ja, men kan ministeren bekræfte at asylansøgere ikke har et sygesikringsbevis lige som alle vi andre vi har, og derfor udover for ganske almindelige småting, derfor kun får lægehjælp efter en individuel konkret vurdering, dvs. at de skal have en tilladelse til at få lægehjælp. Der mener jeg nemlig heller ikke, at det er helt det samme som gælder for os andre.

Den sidste ting jeg så vil sige, det er at ministeren siger at jeg svinger mig op, måske sssvinger jeg mig op, fordi der sidder en masse embedsmænd og ryster på hovedet, når jeg siger noget, som notorisk er rigtigt, men ministeren siger også, at det er et forfalsket billede jeg giver ved at sige, at de her centre ligger bag hegn. Og at jeg dermed siger, at folk er frihedsberøvet. Det har jeg aldrig sagt, at de var frihedsberøvet, men bag hegn, det er rigtigt. Sandholm har hegn og Avnstrup har hegn. Hvad der er endnu mere vanvittigt synes jeg, det er, at da man besluttede at Avnstrup skulle være et udsendelsescenter så bekostede man et jeg ved ikke hvor mange cifrede kronebeløb på netop at lave et hegn. Man mener altså at hegnet det er noget der hører til i sådanne nogle særlige udsendelsescentre, som skal se slemt ud for asylansøgere der er der, eller de afviste asylansøgere, der er der. Så kom ikke til mig og tal om hegn, det er ikke mig der har lavet de hegn, hegnene er der. Jeg har ikke sagt noget om, at man ikke kan gå ind og ud. Det kan man nemlig godt, mig bekendt. Men hegnene de er der.

Jørgen Arbo-Bæhr, Enhedslisten.

Det er i og for sig også bare endnu et meget simpelt enkelt spørgsmål, som vi endnu ikke har fået svar på. Fordi vi er efter min mening kommet så langt, som at ministeren erkender jo, at der er nogen mennesker voksne og børn, der lever længe i asylcentre, i flygtningecentrene, længe, måske også for længe, og at det ikke er sundt. Ministeren vil ikke tvangshjemsende dem, man ikke kan tvangshjemsende. Ministeren vil ikke, desværre, men det er forstået, sikre at de mennesker kan bo et andet sted igennem en midlertidig opholdstilladelse. Men det vi mangler svar på, det er om ministeren har tænkt sig at gøre sig noget ved forholdene i de flygtningelejre, som ministeren betegner som uegnede til længerevarende ophold. Vil ministeren gøre noget ved de forhold? Eller mener ministeren, at det der er vedtaget nu, som egentlig ikke har så meget at gøre med forholdene, men har noget at gøre med nogle andre ting, altså forhold som f.eks.: Hvor mange kvadratmeter har man? Har man mulighed for noget så simpelt som selv at lave mad, for slet ikke at snakke om at købe ind. Det er det jeg godt vil vide, er det sådan nogle ting, de forhold som bl.a. både de konservatives og venstres ordfører, nej ikke venstres ordfører, så vidt jeg forstår, men så venstres medlem af udvalget i hvert fald, har betegnet som, det kan vi ikke være bekendt. Vil ministeren gøre noget ved de forhold, ja eller nej?

Minister Rikke Hvilshøj, Venstre.

Til Søren Krarup: Min kommentar i forhold til den situation, som børn og forældre er i, har jo ofte været at jeg synes, jeg synes det er ærgerligt, at der er forældre, og jeg har brugt udtrykket, at jeg synes det er ærgerligt at de sætter deres liv på stand by, at de vælger ikke at sige, ok jeg er helt med på, at det kan være en svær og en hård beslutning, det tror jeg ikke, at der er tvivl om for mange af dem, men at de vælger ikke at sige for vores egen og for vores børns skyld, så skal vi komme videre i tilværelsen, og så faktisk også tage imod den hjælp som det danske samfund faktisk tilbyder de her mennesker. Det synes jeg er meget beklageligt.

Irene Simonsen understreger bare, at det er altså vigtigt at få skelnet tingene. Jeg kan sådan set i denne her debat, så er jeg sådan set godt tilfreds med, at der ikke er nogen der har sagt at problemet er sagsbehandlingstiderne, det må jeg sige, at det har denne regering faktisk fået tilfredsstillende ned. Vi skaber ikke en situation for asylansøgere, hvor de venter og venter og venter på den endelige afgørelse, og det vil jeg da notere mig med tilfredshed, at det er ikke det, denne her diskussion handler om. Diskussionen handler netop om det, som flere også, også Mette Gjerskov, og jeg selv har understreget rigtigt mange gange, det handler i høj grad om de afviste asylansøgere, som skal rejse hjem, hvis fremtid ligger i deres hjemland.

Jeg mener ikke, at jeg blander ting sammen, men sagen er, jeg har indtryk af, at oppositionen ikke rigtigt vil høre efter, at der er sket initiativer i forhold til afviste asylansøgere i den positive retning taget af denne regering, senest med det lovforslag som alle partier på nær enhedslisten bakkede op om. Det er faktisk et forslag som er rettet imod den gruppe. Så jeg blander ikke ting, det er faktisk dem det handler om. Det vil jeg bare understrege.

Det er rigtigt i forhold til lægehjælp, så er det noget, som Udlændingestyrelsen er inde over. Nej man har ikke, der er forskel på at være afvist asylansøger i et asylcenter og så i øvrigt at være borger i Danmark og have adgang til ydelser osv, som man har, ja der er den forskel. Men i det omfang at der vurderes at der er behov for lægehjælp, så bliver den altså også givet, men det er inden for nogle andre rammer og regler end dem der er, som Mette Gjerskov selv siger, end dem der er et gult sygesikringskort, men de er sikret lægebehandling. Det som jeg også har forstået dansk Røde Kors, Jørgen Chemnitz har været ude og sige, det er hvad angår, jeg har forstået den udmelding som gående på også de fysiske rammer, at så er de blevet bedre.

Så er der diskussionen om de motivationsfremmende foranstaltninger, som jeg er helt med på, at det kan der være forskellige politiske holdninger til, men i forhold til de fysiske rammer, så er de blevet bedre, og jeg har faktisk tillid til Dansk Røde Kors som er den største operatør, og har ansvaret for udsendelsescentrene, at så arbejder de løbende på at forbedre vilkårene inden for de rammer der er, og det støtter jeg da op om, også i forhold til at sikre de familier som har to rum. Hele denne her diskussion om hegn, det må Mette Gjerskov sige på egen regning, men jeg registrerer jo bare, både når der bliver vist billeder og andet, at så bliver der lagt meget mere i det med hegnet som slet ikke har noget med virkeligheden at gøre. .

Og så til Jørgen Arbo-Bæhr omkring forholdene, det tror jeg sådan set lige at jeg har svaret på, hvad der faktisk sker løbende. Så har jeg sådan set lyst til netop at samle op på, fordi det spørgsmål har jeg jo fået mange gange, selvom jeg synes at jeg har svaret, så vil jeg godt samlet ridse op, hvad er det faktisk regeringen har gjort i forhold til forholdene for at få påvirket den situation, at der er mange der er længe i vores asylcentre, hvilket de ikke burde være. Og jeg vil bare nævne 3 centrale ting: L94, som vi lige har vedtaget, jeg tror ikke at jeg behøver at gentage, hvad det indeholder, at der i slipstrømmen af det, og nu også den debat der har været her, er meldt klart ud, at vi skal se på de tilbud, der er til børnene lige fra modersmålsundervisning, specialundervisning og til fritidsaktiviteter og at vi gør en meget aktiv indsats, mere end der nogen sinde er gjort før for at hjælpe afviste asylansøgere hjem til deres hjemland med rådgivning og støtte, også af økonomisk art.

Det er faktisk de ting vi tager hånd om, og det er regeringens svar på, hvad vi gør i forhold til de afviste asylansøgere. Jeg kan ikke høre det anderledes, end så er der nogen fra oppositionen, som har et andet svar, der siger, jamen det vil vi ikke, hvis folk vælger ikke at respektere en afgørelse, så må vi finde nogle andre opholdsforhold og muligheder for dem, som sådan set handler om at fastholde og ikke anerkender den afgørelse, som flygtningenævnet har givet og hvis de har givet et afslag på humanitær opholdstilladelse, at der heller ikke er grundlag for det.

Og det er de to forskellige svar på det her. Så det skulle være min konklusion på samrådet her.